

**MILAN
KUNDERA**
1929 – 2023

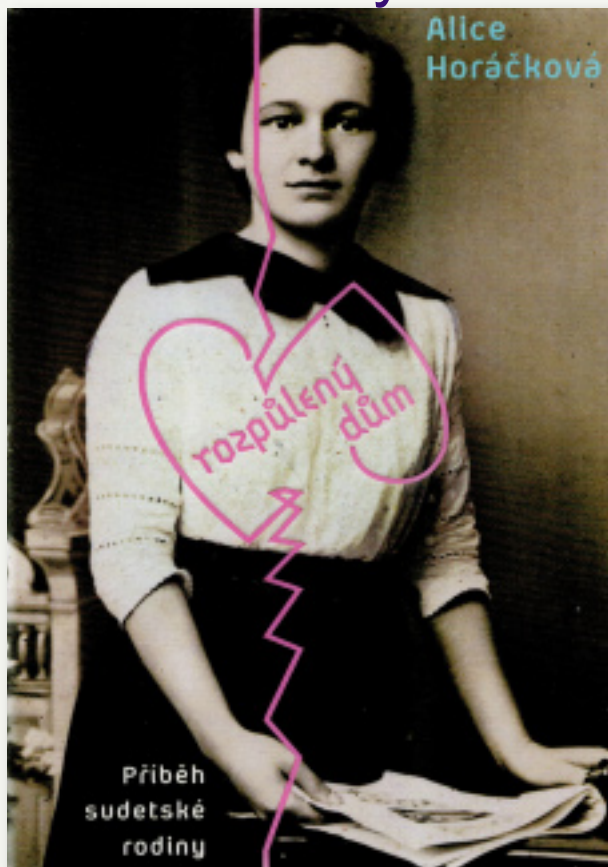
KNYHY

19. 7. 2023

Číslo
1

Ročník 34

Nakladatelství
ARGO vydává

498 Kč

Více uvnitř

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Více uvnitř

359 Kč

www.euromedia.cz

349 Kč

Více uvnitř

www.alpress.cz

UVNITŘ: Sam Horn: **SLOVNÍ SEBE OBRANA** (rozhovor s autorkou); Jan van Helsing: **PRÍRUČKA PRO BOHY** (rozhovor); Christina von Dreien „Pravda je můj život...“; Leila Eleisa Ayach: **SMLOUVY DUŠÍ** a další novinky nakladatelství ANCH-BOOKS; Sara Baume: **SEDM VĚŽÍ** (video a rozhovor s autorkou); Alice Horáčková: **ROZPŮLENÝ DŮM** (videorozhovor); Jan A. Novák **PRÍBĚHY ČESKÝCH ALCHEMISTŮ A MYSTIKŮ** (videorozhovor); Emil Václav Havelka a Milan Koukal: **POVÍDÁNÍ S HVĚZDAMI A BYLINKAMI** (videorozhovor) a další.

Další novinky, videa, rozhovory, recenze, aktuality na: <https://www.denik-knihy.cz>

Existuje krásný japonský výraz *ikigai*, což je důvod, proč ráno vstát. Účel, který dává našemu životu smysl a dynamiku. Mám štěstí, že píšu, mluvím a koučuji.

Sam Horn SLOVNÍ SEBEOBRANA

Kniha je určena všem, kteří chtějí uspět v každodenní komunikaci. Nabízí jednoduchý návod, díky kterému usměrníte své vyjadřování a předejdete konfliktům. Metoda spojující asertivitu, harmonickou energii a duševní eleganci pomáhá zvládnout vlastní nitro i nejrůznější situace ve styku s jinými lidmi. Když ovládnete umění verbálního kung-fu (styl bojového umění), budete se umět bránit bez nutnosti agrese.

Přeložil Vladimír Novák

Vázaná, 264 stran, 349 Kč, EAN 9788076339484

*Ukázka a rozhovor
s autorkou na následujících stranách*

Zakoupit můžete zde <https://www.alpress.cz/slovni-sebeobrana/>

Slovní sebeobrana

Sam Horn

Rychlý přesun přes frustraci

Hrození je o písmeno kratší než ohrožení.

ANONYM

Co uděláte, když někdo řekne cosi nepřiměřeného nebo nevlídného? Zůstanete zticha, protože nevíte, co říci? Vyslovíte svůj názor, jen abyste toho vzápětí litovali? Nebo přemýšlíte o dokonalé odpovědi cestou domů?

Je přirozené se bránit, pokud na vás někdo křičí nebo vás obviňuje z čehosi, co není vaše vina. Možná si pomyslíte: „To je nespravedlnost!“ nebo: „Byl to blbec,“ případně: „Museli by mě jinak platit, abych se tím trápil.“

Uvedené reakce, jakkoliv pochopitelné, záležitost pouze zhoršují. Proč? Neuvážlivý citový výlev vytváří atmosféru soupeřivosti a stupňuje negativní emoce. Projev prvotní reakce skutečně téměř vždy nadělá více škody než užítu.

Od této chvíle tedy bude naším cílem myslet dříve, než promluvíme. Tato kapitola nabízí několik způsobů pomoci, jak při řeči přemýšlet, abyste automaticky nevraceli ránu, když na vás někdo slovně zaútočí.

Ptejte se: „Jak bych se cítil?“

Všechny omyly, kterých jsem se dopustil, všechny hlouposti, jichž jsem byl svědkem, všechny chyby, které jsem udělal, jsou důsledkem konání bez rozmyslu.

ANONYM

Jak je možné naučit se současně jednat a přemýšlet? Jestliže pochopíte, že když jste na někoho rozzlobeni, díváte se zřejmě na celou záležitost jen ze svého hlediska. Abyste spatřili věci pohledem druhé osoby, použijte „frázi empatie“: „Jak bych se cítil?“, „Jak bych se cítil na jeho místě?“, „Jak bych se cítil, kdyby se to stalo mně?“ Síla této fráze spočívá v tom, že odstraňuje nepřátelské smýšlení, a pomáhá tak zakusit postavení člověka z druhé strany.

Chování toho druhého se vám nemusí líbit, ale fráze empatie vám pomůže ho chápat. Jak řekl Konfucius: „Čím více člověk ví, tím většího odpuštění je schopen.“ Najdete-li si čas ke zjištění důvodů nepřijemného chování, může to být první krok k jeho prominutí.

Obrátte podrážděnost na empatii

Schopnost vcítit se je jedním z nejlepších ukazatelů dospělosti.

FRÁZE VERBÁLNÍHO KUNG-FU

Účastník semináře vylíčil úspěch s frází empatie následujícím způsobem. Moje matka žije již tři roky v domově důchodců. Vždy jsem se děsil těch sobotních návštěv, protože nedělala nic jiného, než si jen stěžovala. Naříkala na svoji spolubydlící. Stěžovala si, že ji nikdo nikdy nechodí navštěvovat. Naříkala na bolesti a soužení. Pak jsem se pro sebe zeptal: „Jak bych se cítil, kdybych strávil sedm dní v týdnu osmnáct hodin denně na posteli? Jak by mi bylo, kdybych žil dva metry od někoho, koho ani nemám rád a kdo pouští televizi tak nahlas, že sotva slyším vlastní myšlenky? Jak by mi bylo, kdyby běžely dny a žádné z mých dětí si nenašlo hodinku přijít mě navštívit? Jak bych se cítil, kdybych se každé ráno probouzel, všechno mě bolelo, a neviděl bych tomu konec?“ Otázky: „Jak bych se cítil?“ mě vyvedly ze sobecké nespokojenosti. Když jsem si našel čas a zauvažoval, jak asi vypadají matčiny dny, a pozastavil se nad tím, co všechno pro mě udělala, uvědomil jsem si, že nejmenší, co pro ni mohu já učinit, je strávit s ní pár hodin a být jí alespoň duchovní posilou.

Jestliže se vám nelíbí, jak k vám lidé přistupují, máte na výběr. Buď můžete zareagovat bez rozmyšlení a dopřát jim, co si zaslouží, nebo se můžete na okamžik zastavit, nahlédnout věci z jejich perspektivy a dopřát sobě klidu myslí.

Obrana versus lítost

Jestliže bychom se vždy snažili zacházet s ostatními svědomitě a po zralé úvaze, byl by účinek takového jednání na nás i na celou společnost nesmírný.

HENRY CHARLES LINK

Hlavní recepční jednoho velkého hotelu přispěla do Přeborů verbálního kung-fu při setkání po našem tréninku. „Práce na recepci nás občas může dohnat k zoufalství, protože jsme prvním místem styku s hosty. To znamená, že slyšíme o všem, co se nepovedlo. Dozvídáme se o zpožděných letech, ztracených zavazadlech, čekání ve frontě v půjčovně aut. Dokonce musíme poslouchat stížnosti na počasí!“

Den po našem školení se časně ráno u recepcie objevila ucouraná, ušpiněná dvojice a chtěli se ubytovat. Sdělila jsem jim, že to před třetí hodinou odpoledne není možné a že potrvá ještě několik hodin, než bude jejich pokoj k dispozici. Očividně vysilený mladík to nevydržel. „Chcete mi říct, že nemůžeme dostat rezervovaný pokoj? Jsme na svatební cestě a nespali jsme třicet šest hodin. Jsme tak unavení, že sotva stojíme na nohou.“

Snažila jsem se mu vysvětlit, že jsme na sto procent zaplnění velkou konferencí a že ta skupina odjede až po závěrečném obědě. Novomanžela to šokovalo. Zřejmě si myslel, že kdyby se se mnou hádal dostatečně nahlas a dlouho, přidělila bych mu nějaký volný

hádal dostatečně nahlas a dlouho, přidělila bych mu nějaký volný pokoj. S jeho neobytností rostla i moje podrážděnost.

Právě mi docházela trpělivost, když jsem si vzpomněla na náš seminář a uvědomila si, že беру зřetel pouze na své pocity. Položila jsem si otázku: „Jak bych se cítila, kdybych byla tak vyčerpaná, že bych stěží dokázala rozumně uvažovat, a někdo mi řekl, že budu muset čekat dalších šest hodin na klíče od pokoje? Jak by mi bylo, kdyby se Murphyho zákony rozhodly přeměnit mé líbánky na noční můru?“

Jakmile jsem uviděla jeho stranu mince, pocítila jsem nával soucitu k němu a jeho ženě. Ještě před minutou byl na obtíž a nyní jsem mu byla schopná odpustit, neboť jsem se vcítila do jeho situace. Dala jsem jim kupón na bezplatnou snídani a zařídila pro ně přístup do přijímacího salónku, aby se mohli převléknout do plavek a oddechnout si na pláži. Později toho dne se vrátili a děkovali mi za moji vstřícnost. Tato hotelová recepční vlastní zkušeností poznala hodnotu fráze empatie. Místo aby obtěžující lidi vypoklonkovala, vcítila se sama do jejich kůže a dokázala zareagovat s citem, bez opovržení.

Ptejte se: „Proč jsou tak neurvalí?“

Slabí nedovedou nikdy odpustit. Schopnost odpouštět je rysem silných.
MAHÁTMA GÁNDHÍ

Chcete se seznámit s další otázkou, která vám pomůže odpouštět a zapomínat? Jednoduše se zeptejte: „Proč jsou tak neurvalí?“

Se synem Andrewem jsme se zastavili v místní cukrárně. Chtěli jsme koupit dezert k jeho narozeninám. Obchod byl přeplněný lidmi a všichni si objednávali zmrzlinové poháry, mléčné koktejly nebo něco složitějšího. Za pultem byla jen naprosto vyčerpaná studentka. Obsluhovala, jak nejrychleji stačila, ale čím více pospíchala, tím pomaleji jí to šlo.

Po třiceti dlouhých minutách na nás konečně přišla řada. Požádala jsem ji o tři litry čokoládové zmrzliny. Naše objednávka byla zjevně poslední kapkou pro přepracovanou dívku. S rukama v bok se nevěřícně otázala: „Tři litry čokoládové zmrzliny?! Dovedete si představit, jak pracně se zmrzlina dostává z těch nádob?!“

Kdybych nebyla zastáncem verbálního kung-fu, lákalo by mě utrousit nemilosrdnou poznámku, kterou jsem měla na špičce jazyka: „Promiňte! Domnívala jsem se, že tohle je cukrárna.“ Sarkastická odpověď by ani jedné z nás náladu nezlepšila. Zarazila jsem se (Lepidlo na jazyk) a v duchu se zeptala: „Proč řekla něco takového?“ Pochopila jsem, jak se cítí přetížená, a soucitně jsem se otázala: „Dnes to tu musel být náročný den, že?“

Její nepřátelství se vytratilo. Zhluboka si povzdychla a odpověděla: „To ano! Celý den tu jsem sama a je to bez přestání stejné od deseti dopoledne.“

Měli mě vystřídat už před hodinou, ale majitelka doted nepřišla. Při plnění naší objednávky ze sebe nadále shazovala těžké břemeno únavy, a když jsme odcházeli, zeširoka se na nás usmála a zamávala nám. Taková je síla verbálního kung-fu. Zmíněná otázka nám oběma pomohla znovu získat pozitivní postoj.

Jak vám jsou tyto techniky prospěšné?

Budeš-li trpělivý v jediném okamžiku zloby, unikneš stu dnům trápení.
ČÍNSKÉ PŘÍSLÓVÍ

Otázky „Jak bych se cítil?“ a „Proč se tak chovají?“ vám pomohou reagovat citlivě, bez známek sarkasmu. I v případech, kdy si nejste jistí, co je příčinou něčího agresivního chování, vás pár sekund věnovaných zvážení jeho pohnutek může uchránit před vyslovením něčeho politováníhodného.

Jeden z účastníků seminářů se proti této myšlence ohradil: „Nesouhlasím. Když mi někdo jde na nervy, dám mu to pocítit! Proč bych si měl hrát na usmířovatele, když ten druhý se chová nepřístojně?“

Tento muž nastolil problém, jenž vyjádřil humorista Ashleigh Brilliant v textu k obrázkovému vtipu: „Proč bych měl dělat kompromisy, když mám pravdu?“

Zajisté. Z jakého důvodu byste měli vynakládat čas a energii a zjišťovat, proč je někdo nevlídný? Protože je to pro vás prospěšné.

Na světě od nepaměti byli a vždycky budou lidé, se kterými je těžké pořízení. Virginia Satirová doporučovala: „Nesmíme dovolit, aby nás omezovaly ohraničené představy jiných lidí.“ Stejně tak nesmíme připustit, aby naše ohraničené představy omezovaly druhé.

Netrpělivost je mnohdy vedlejším produktem neznalosti. Jestliže se chystáte osopit se na někoho, kdo zkouší vaši trpělivost, mějte na paměti, že vaše pohrdání může mít příčinu v neúplné znalosti jeho situace. Pokud někoho přimějete zaplatit za nepřístojnosti, budete platit s ním. Použitím fráze empatie se vystříháte špatné nálady a zabřednutí do konfliktu, který nelze vyhrát.

Co když se mýlí?

Častěji je lépe urážku přehlédnout než se za ni pomstít.
SENECA

Další skeptik přidal svůj názor: „Nijak mě to nepřesvědčuje. Co když ta zaměstnankyně cukrárny nemá špatný den? Co když je jen bohapustě neschopná? To si mám nevšímat jejího liknavého počínání?“

Dobrý postřeh. Jestliže vaše pokusy zvrátit špatnou obsluhu selžou, můžete si vybrat. Buď usoudíte, že konání druhé osoby nestojí ani za námahu s odvetou, odbydete celou záležitost pokrčením ramen a půjdete svou cestou. V opačném případě se zřejmě rozhodnete nestrpět a nepřehlížet takový přístup. Pokud je vašim přáním dohnat druhého k odpovědnosti za jeho činy, můžete zvětšit pravděpodobnost uspokojivého výsledku použitím následujících čtyř kroků konstruktivní stížnosti.

Krok 1. Odolejte nutkání neomalenému zaměstnanci vyhubovat. Jakýkoliv pocit spokojenosti z pokárání druhého je krátkodobý. Váš výbušný projev by v něm jen posílil názor, že lidé jsou hulvátí, nemotivoval by ho k lepší obsluze a zničil by jakoukoli šanci na přívětivé řešení problému.

Krok 2. Zdvořile se zeptejte: „Jak se, prosím vás, jmenujete?“ Tato jednoduchá věta je v mnoha případech dostatečným podnětem k ohleduplnějšímu jednání. Proč? Vystoupil z anonymity. Uvědomuje si, že ho lze činit zodpovědným za nevychované vystupování.

Krok 3. Zmiňte se o svých zákaznických právech: „Chodím k vám nakupovat už dlouho a rád bych zůstal vašim zákazníkem. Mluvte se mnou tedy prosím slušně, abych měl chuť přijít zas.“

Krok 4. Jestliže se předcházející snahy o vytvoření příjemnějšího ovzduší minou účinkem, požádejte o nadřízeného. (Když není přítomen, chtějte jeho/její jméno, abyste mohli ve stížnosti pokračovat telefonicky nebo písemně.)

V případě, že se nadřízený dostaví, nepodlehnete touze kritizovat pracovníka. Pokud jste sami neurvalí při líčení nepřiměřeného chování, odpovědná osoba spíše uvěří vlastnímu zaměstnanci a podpoří jej. Incident nahlaste vlídným hlasem a můžete počítat s tím, že vás dotyčný vezme vážně.

Zůstaňte klidní a hovořte slušně, přesto však rozhodně. „Vím, že jste pyšní na svůj obchod, a proto jsem se domníval, že byste rád věděl o způsobech tohoto člověka, které s tím nejsou v souladu.“ Vysvětlíte, co se stalo, a pak apelujte na zachování dobré pověsti podniku. „Rozhodl jsem se vás na to upozornit, neboť to neodpovídá kvalitě, o jakou usilujete. Dá se s tím něco provést?“

Ke stížnostem nadřízenému na nepatřičné chování zaměstnanců jsem se musela uchýlit jen v hrstce

případů. Pokaždé jsem s malými obměnami použila výše uvedený postup a vedoucí se mohli přetrhnout, aby vynahradili hrubé jednání svých podřízených.

Mějte soucit

Můžeme prosadit svou, nebo být šťastní.

KURS KONÁNÍ ZÁZRAKU

Slovní sebeobrana se zakládá na filozofii, že je nejen možné, ale dokonce vhodnější být shovívavý v případě něčí nevrlosti. Nebo, jak radí dalajlama:

„Chceš-li, aby byli druzí šťastní, měj soucit. Pokud chceš, abys byl ty šťastný, měj soucit.“ Jestliže vám někdo ubližuje, neospravedlňuje vás to k odplatě rovným dílem. Takové konání by vás oba pouze učinilo nešťastnými.

Goethe vyslovil myšlenku:

„Zacházejte s lidmi, jako by byli, čím mají být, a pomůžete jim stát se, čím jsou schopni být.“

Když začnete k nepřijemným lidem přistupovat s empatií namísto podráždění, častokrát se vám podaří obrátit jejich nepřátelské naladění na harmonii, obelstíte hněv a následně budete šťastnější vy i ostatní.

Sam Horn

je generální ředitelkou agentury Intrigue. Pomáhá lidem vytvářet jedinečné projekty, které jsou přínosné pro všechny zúčastněné. Je autorkou devíti knih a byla trenérkou soutěží British Airways Face2Face a Springboard Enterprises, které pomohly podnikatelům jako Robin Chase ze Zipcar a Gail Goodman z Constant Contact získat finanční prostředky ve výši 36 a více miliard dolarů.

Je proslulá svou schopností pomáhat lidem vytvářet zajímavé, účelné a originální projekty komunikace, které jim pomohou vyniknout, místo aby splývali. Mezi její poradenské klienty patří Terry Jones (zakladatel Travelocity), Gail Sheehy (autorka Passages), Charlie Pellerin (projektový manažer pro Hubbleův teleskop) a Betsy Myers (COO Obamovy první prezidentské kampaně).

Změnily se principy vedení a ovlivňování lidí ve 21. století?

Ano. Už nejsme v informačním věku; jsme ve věku slučování. Informace již nestačí k získání pozornosti a respektu lidí. To se liší od charismatického vedení 20. století, protože to bylo založeno na „já jsem šéf, musíte mě poslouchat. Jsem starší než ty, musíš dávat pozor a dělat, co říkám.“

Jak mohou vedoucí pracovníci vyjádřit svou empatii, když mluví se zaměstnanci?

Nejprve se zeptejte sami sebe, než něco řeknete: „Jak bych se cítil, kdyby se to stalo mně? Jaké by to bylo být na straně příjemce této zprávy?“

Tato čtyři slova „Jak bych se cítil“ jsou nejrychlejší způsob, jak pochopit, jaké to je být v kůži někoho jiného.

Například: Dokážu si jen představit, jak frustrující musí být zjištění, že budu muset začít od nuly poté, co jsem řešením problému strávil několik týdnů.

Nebo: Dokážu si představit, jak unavený musíš být po včerejším desetihodinovém pracovním dni, takže prosím věz, moc si vážím toho, že jsi zase zůstal v práci tak dlouho, dokud jsi svěřený úkol nedokončil.

Jak mohou generální ředitelé přimět ostatní lidi, aby se cítili v pohodě a pozorně je poslouchali?

SEDNI SI. Dokud stojíte a ostatní lidé sedí, vaše řeč těla naznačuje,

že jste v nadřazené a oni v podřadné pozici. Zdá se, že se nad nimi povyšuješ. Zmenšuje je to, cítí se malí a sílí v nich pocit, že vy jste učitel a oni studenti. Tím se udržuje styl vedení „já to mám pod kontrolou, ty ne“.

Když se posadíte, vyrovnáte hrací pole. Je to způsob, jak říci: „Jsme na stejné úrovni, vidíme věci z očí do očí. Povzbuzuje to lidi, aby promluvili, protože mají pocit, že jste jedním z nich, a ne nad nimi.“

Jak mohou starší vedoucí pracovníci překonat generační propast a spojit se s mladšími zaměstnanci?

Nejprve je potřeba učinit z mladých lidí odborníky. Dát jim příležitost předvést a sdílet to, co znají, v čem jsou dobří.

Rádi například uslyší: „Víme, že bychom mohli odvést lepší práci, kdybychom byli aktuálnější a zůstali v obraze se všemi digitálními vymoženostmi. Co si myslíte, že bychom mohli udělat, abychom oslovili více mladých lidí pomocí aplikací facebooku, instagramu, YouTube nebo jiných oblíbených sociálních sítí?“

Jak mohou mladí vedoucí pracovníci a lídři lépe komunikovat se staršími manažery?

Mladí lidé často rychle přemýšlejí a jsou netrpěliví, když starší manažeři začnou mluvit o „starých časech...“ nebo říkají-li, jak to dělali oni...

Jaký druh dovedností TONGUE FU!® lze použít k získání respektu a příznivé pozornosti lidí?

Chtěli byste vědět, co říct, když nevíte, co říct? Chtěli byste být schopni reagovat, když jsou lidé nespravedliví, nevlídní nebo se chovají nevhodně?

Přemýšlejte o tom. Ironií je, že nás ve škole učí matematiku, přírodní vědy a dějepis; NEUČÍ nás, jak jednat s komplikovanými lidmi – aniž bychom se jimi sami stali. A pokud jednáme s veřejností, téměř každý z nás se s nimi denně setkává.

To je okamžik, kdy přichází Tongue Fu!®. Je to komunikační proces s obchodní značkou, který jsem vyvinula před dvaceti lety, abych naučila lidi, co mohou říct – když nevědí, co říct – aby se orientovali v náročných situacích, kterým mnozí z nás každý den čelí . .

Jazyk Fu!®. Co mohou dělat, když si lidé stěžují?

Když si lidé stěžují, nevysvětľujte. Vysvětľování, proč se něco neudělalo, když se to udělat mělo, lidi rozzlobí, protože vysvětlení se jeví jako výmluvy. Místo toho: Souhlasím, omluvte se, jednejte. „Máte pravdu, paní Smithová, ten materiál jsme vám měli poslat minulý týden a je mi líto, že jste ho ještě nedostala. Kdybych mohl znát vaše jméno a adresu, osobně vložím brožuru do obálky a zajistím, aby došla ještě dnes.“ Reklamace ukončena!

Jazyk Fu!® Co mohou dělat, když mě lidé nespravedlivě obviní?

Ať děláte cokoli, neobhajujte se ani nepopírejte nepravdivá obvinění. Pokud vás někdo oslepí tvrzením: „Vy ženy jste tak emocionální!“ a vy protestujete: „Nejsme emocionální!“ Stejně tak si představte, že našťavaný klient tvrdí: „Nestaráte se o své zákazníky.“ Protestujete: „To není pravda. Jsme hrdí na naše kvalitní služby“ a mění se to v debatu „Ano, my ano – ne, ne“. Místo toho se zeptejte: „Proč si to myslíte?“ Klientka může říci: „Zanechala jsem tři zprávy a nikdo se neozval.“ Aaahh, skutečný problém. Nyní víte, co ji skutečně trápí, a soustředíte se na to, místo abyste reagovali na její útok.

Jazyk Fu!®. Co mohou dělat, když se lidé hádají?“

Zastavte hádky gestem ruky. Ne, ten ne! Pokud se lidé hádají a vy se s nimi budete snažit mluvit, co se stane? Budou mluvit hlasitěji. Hlas rozumu se ve vřavě utopí. Když zvednete ruku jako policista, na chvíli se zastaví, což vám dává šanci dostat se verbálně do dveří. Pak

řekněte tato kouzelná slova: „Jsme tu, abychom našli řešení, ne chyby.“ Připomeňte jim, že John F. Kennedy řekl: „Naším úkolem není napravit vinu za minulost, ale napravit kurz do budoucnosti.“ Pokud se konverzace začne znovu zhoršovat v reptání, udělejte T s rukama a zavolejte: „Vypršel čas. Navzájem si nepomůžete. Místo toho se zaměříme na to, jak můžeme zabránit, aby se to opakovalo.“

Jazyk Fu!® : Co když musím oznámit špatné zprávy?

Nepoužívejte apatická slova: „Nedá se nic dělat“ nebo „neexistuje způsob, jak to opravit“. Vedoucí recepce v hotelu se zeptal: „Co můžeme říct, když lidé reptají na dešť? S počasím nemůžeme nic dělat. Nejsme matka příroda.“ Řekl jsem jí: „Slova: Nic není“ a „Neexistuje žádný způsob, jak působit jako verbální slepá ulička.“ Lidé dojdou k závěru, že vás to nezajímá. Budou hlasitější ve snaze vám porozumět. Použijte slova „Přál bych si“, „Doufám“ nebo „Je tu něco“, aby lidé věděli, že se jim snažíte pomoci. Řekni: 'Kéž bych pro tebe mohl vynést slunce. Víím, že jste se těšili na čas na pláži“ nebo „Doufám, že se to brzy vyjasní. V případě, že ne, mohu vám něco navrhnout. Zde je seznam aktivit v deštivých dnech, takže alespoň můžete svou návštěvu využít na maximum, i když slunce nespolupracuje.“ Ve skutečném světě nemůžeme lidem vždy dát to, co chtějí, a někdy musíme přinést špatné zprávy. Můžeme alespoň dát lidem svůj zájem a nabídnout možnosti.

Jazyk Fu!®. Co mohou dělat, když někdo udělá chybu?

Pokud se něco pokazilo, „neměli byste“ na lidi. Když lidem řekneme, co měli udělat, budou nás nesnášet – i když to, co říkáme, je správné. Proč? Lidé nemohou vrátit minulost. Jsou-li káráni za něco, co nemohou změnit, převedou svůj pocit bezmoci nebo viny do antagonismu vůči nám. Moje máma mi říkala: "Nemůžeme lidi motivovat k lepším výkonům tím, že se budou cítit špatně." Když lidem říkájí, co by „měli“ udělat, cítí se špatně a nenaučí je to, jak to dělat lépe. Když lidé udělají chybu, buďte koučem, ne kritikem a pomocí slov „v budoucnosti“ utvářejte své chování místo toho, abyste se za něj hanbili. Soustředění se na to, co mohou dělat „od nynějška“, jim pomáhá učit se, místo aby ztráceli tvář, a je mnohem pravděpodobnější, že „příště“ budou dělat věci jinak.

(Ze zahraničních pramenů)

Li Č'-Čchang

SEDNI SI A NEDELEJ NIC
KNIHA UVOLNĚNÍ

Proč nejsme nikdy spokojeni? Proč trpíme stresem a napětím? Proč sníme o tom, že budeme krásnější, mladší či chytřejší? Proč se chceme bavit, být bohatí a bez velkých oklik nalézt svou vlastní cestu? Co je to štěstí? A proč stále hledáme smysl života? Na všechny tyto otázky má autor jednoduchou odpověď: „Sedni si a nelež nic.“

Li Č'-Čchang učí až překvapivě snadnému umění – lehkosti bytí a uvolnění. Jednoduché cviky vám pomohou nalézt v sobě vnitřní klid a rozpustit tělesné i duševní napětí. Cviky vycházejí z tisíciletých technik slavných mistrů. Mistr Li je pokračovatelem tohoto kdysi tajného umění své rodiny ve dvacáté první generaci. V jeho sedmi lekcích objevíte lehkost bytí prastarých učení Dálného východu. Uvědomíte si, že k tomu, abyste dosáhli vnitřní pohody a uvolnění, nemusíte nevyhnutelně tělesně dřít. Naučíte se vědomě cítit, „myslet břichem“ a „ukládat štěstí“.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/222343/sedni-si-a-nedelej-nic/>

Jan van Helsing

PŘÍRUČKA PRO BOHY

Svět je v šoku, lidé mají strach. Někdo před koronavirem, jiní proto, že by je ostatní mohli udat „vrchností“, že zastávají „politicky nekorektní“ názory vůči tématům, jakými jsou terorismus a války, uprchlíci, ekonomická situace atd.

V této knize hovoří Jan van Helsing s jasnovidným Johan-nem. Zamýšlejí se nad tím, proč mocní tohoto světa, mají takový strach. Čeho se tolik bojí, že se jim intriky a manipulace nedaří v takovém rozsahu, jako tomu bylo dříve, a navíc stále dochází k dalším odhalením? Proč cenzurují po celé planetě zprávy, či omezují lidi, kteří je hledají? Disponují nejenom obrovskými poznatky, nýbrž znají i jisté tajemství, jež by je, pokud se o něm dozvědí lidské bytosti, mohlo velmi rychle připravit o nadvládu nad nimi. Tímto tajemstvím je něco, co nosí v sobě každý člověk.

Jan van Helsing píše a vybízí v této knize jasně: „Je naší misí, abychom tuto sílu v sobě objevili, abychom znovu přijali naše právo: Jsme tvůrci, a měli bychom konečně začít tvořit svou realitu — a právě z toho mají ilumináti strach!“

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/514625/prirucka-pro-bohy/>

Christina von Dreien

NEPOSLEŠNOST LÁSKY

Co pozitivního se lze naučit ze současné situace ve světě? Žijeme ve zvláštní době. Mnozí lidé si kladou otázky: Co se to na Zemi odehrává? Co se stalo s lidstvem a Zemí? A jak to všechno skončí?

Tato kniha poskytuje na tyto otázky jasná, ba někdy překvapivá vysvětlení. Christina vyzývá k větší odvaze a lidskosti, k nenásilnému odporu proti společenskému systému, který je lásce vzdálen natolik, že bezohledně ničí přírodu a prohlašuje lži a manipulace, agrese či války za normu.

Navzdory všem těmto nekalostem Christina vykresluje pozitivní obraz budoucnosti naší planety. Fascinujícím způsobem objasňuje, že člověk je od přírody laskavá bytost a že je jen otázkou času, kdy se současný systém negativity rozpadne z nitra sám a nahradí jej nová forma soužití založená na míru, svobodě a respektu.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/507688/neposlusnost-lasky/>

Hans Rath

A BŮH PRAVIL: MUSÍŠ MI POMOCI !

„Měl bys lidem zvěstovat radostné poselství...“

„Zapomeň na to, Abeli. Nebudou mi naslouchat.“

„Řekni jim, že když se budou chovat pitomě, sešlu na ně apokalypsu.“

Svět je špatný. Jakob Jakobi to zakusí na vlastní kůži, když ho cestou na vánoční trhy okradou dva muži v kostýmech Mikuláše a čerta. Na Zemi se zkrátka a dobře musí něco změnit, nejen v malém, ale i ve velkém...

Vtipně napsaný román je něčím více než pouhou zábavnou čtenářskou kratochvílí. Je nabitý suchým humorem, pronikavou ironií a kousavou satirou a je až do samého konce duchaplný i okouzující.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/253302/a-buh-pravil-musis-mi-pomoci/>

Kerstin Simoné

THOVT – TRANSFORMAČNÍ KLÍČ

Aktivovat transformační klíč ve vlastním srdci znamená pro většinu lidí úplnou změnu pohledu a postoje k životu. V okamžiku, kdy otevřeme své smysly a svá srdce pro tuto nádhernou planetu, na níž jsme hosty, nastane obrát, a uvědomíme si spojitost se vším živým. V té chvíli jsme schopni procitnout do stavu „MY“ a začít jednat nikoliv jako oddělené subjekty, nýbrž jako Jednota v srdcích spojených individuí. Tento moment samovolně spouští proces regenerace, i toho, co nazýváme „vzestup“.

Stav „MY“ je souhra a interakce nás všech ve velkém plánu s názvem Projekt lidstvo. Thovt a bůh Slunce Ra hovoří o tom, jak můžeme natrvalo vnést do každého okamžiku našeho každodenního života lásku, svobodu a mír. S vyléčeným a otevřeným srdcem se docela snadno a samy rozpustí všechny blokády a vnější „problémy“ brzdící naše tvůrčí síly. Díky tomu v sobě oživíme a aktivujeme transformační klíč; odpoutáme se od temné formy vědomí, jež po tisíciletí s naším souhlasem a za naší spolupráce svazovala naše bytí, živila se a živí se z našich strachů.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/280435/thovt-transformacni-kluc/>

Leila Eleisa Ayach

SMLOUVY DUŠÍ

DOHODY V LÁSCĚ - KNIHA I.

Poselství v této knize nejsou pouze útěsná, dodávají i odvalu. Poněvadž duchovní svět ví o našich obavách a nesnázích, ale také o našich touhách, cílech a přáních. Chce nám pomoci pochopit, proč potřebujeme v životě určité zkušenosti a co je nutné naučit se v našich vztazích.

Žijeme v převratné době. Rozhodli jsme se být nyní na Zemi a spolu s ní vstoupit do nové epochy — do Zlatého věku. Vše je již připraveno. Do nového domu svobody a lásky však nemůžeme vkročit se starou „veteší“, nýbrž v zářivém rouchu a lehkým srdcem.

Vyléčme své strachy, osušíme slzy, ba začneme žít náš opravdový potenciál, v souladu s nejvyšším božským Plánem — tvořivě a radostně.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.anch-books.eu/shop/knihy/smlouvy-dusi>

Jan van Helsing v rozhovoru s Johannesem o „Příručce pro bohy“

Jsem naprosto upřímný, když přiznávám, že mě současná situace přivedla na emocionální a tolerantní meze. Na jedné straně mě každý den rozčilují vyděšené kočky, které nosí masku, když sedí samy v autě nebo jedou na kole, nebo spoluobčané, kteří se nechají přesvědčit, že vakcína je všelék. Na druhou stranu také nechápu lidi z okruhu čtenářů nebo z tzv. pravdivější scény, kteří čekají jen na jednoho Trumpa, Putina nebo někoho jiného, kdo osvobodí svět od Deep State, tedy od takového typu vládnutí složeného z potenciálně tajných a neautorizovaných sítí moci, které fungují nezávisle na politickém vedení státu. Hněv a frustrace obětí – čekajících, až za ně někdo vyřeší jejich problémy, mě vedly k napsání knihy s názvem „Příručka pro bohy“. Chtěl jsem znovu připomenout čtenářům, kdo skutečně jsme a proč jsme všichni na této planetě.

Tento projekt jsem realizoval společně s Johannesem, jasnovidným člověkem, který má schopnost fungovat jako médium. Dostali jsme se k jádru otázky, proč se Ilumináti tak bojí velmi specifického tématu a proč stojí zády ke zdi a diskreditují, cenzurují nebo mažou vše, co rebeluje na internetu i prostřednictvím novin a televize. *(Pojem ilumináti byl používán od 14. století Bratry Svobodného ducha. V 15. století byl název přejat dalšími nadšenci, kteří tvrdili, že prozření nepřichází prostřednictvím komunikace s autoritativním nebo tajným zdrojem, ale prostřednictvím člověka samotného jako výsledek povzneseného vědomí, „osvícení“.* (Wikipedia).

Johannesi, tvrdí se o vás, že už od dětství jste projevoval nadání pro média. Jak to vypadalo ve skutečnosti?

Ani jako malé dítě jsem nikdy nebyl ve svém dětském pokojíčku sám – především se mnou byla stále malá, tančící bytost světla, kterou mimochodem viděl i můj bratr. Později se to rozšířilo a kromě duší zesnulých jsem viděl i přírodní duchy, elementární bytosti, duchovní bytosti, energetické pole zvířat a také vesmírné lodě. Podrobně o tom referuji v knize – byla to velmi vzrušující záležitost. A v této souvislosti se mi ukázaly i scénáře z budoucnosti a minulosti. V knize popisuji, jak jsem jednou dorazil na bývalé místo poprav. Postupně do mého života přicházely mimořádné duševní a jiné schopnosti.

Kdo vlastně jsme a co děláme na zemi, nabízí se otázka pro vás?

Velmi stručně řečeno, jsme bohové a bohyně v lidské podobě a jsme zde na zemi, abychom zažili svůj božský původ, abychom si ho uvědomili. Duše je jako pevný disk počítače: ukládá nedokončené zkušenosti, aby je nakonec zvládla v dalším životě. Kolo karmy je jako kolo pro křečka. Znamená to tedy: Zbavte se toho. To je předmětem naší knihy, totiž opustit postoj oběti a vzít žezlo vlastního života do svých rukou!

Jak se v knize podrobně zabýváme, ilumináti jsou schopni se svobodně přepínat a vládnout jen proto, že většina lidí je na jednu stranu zcela pasivní, ale na druhou také nevědomá a nechťejí za sebe převzít zodpovědnost.

O čem je projekt „Corona“ – a co s ním souvisí?

Božská inteligence je pozorovatelem a vůdcem hry. Projekt „Corona“ neboli „probuzení z letargie“ bude moci běžet, dokud nesplní svůj účel. Tento globální proces učení byl vždy součástí hry života. My Stvořitelští bohové/bohyně jsme si vybrali tuto cestu. Ve finále je možné všechno – záleží na lidstvu a jeho vědomí.

Jinými slovy: Experiment Corona je povolen duchovním světem, protože dává člověku skvělou příležitost konečně se probudit a poznat a pochopit, že je ve skutečnosti božská bytost. Nyní je vyzván a zároveň požádán, aby vystoupil ze své komfortní zóny. Taková je realita, uvědomte si lidi v běžném životě, to je tragédie. Nesoudím lidi, ale uvědomuji si to. Zákon rezonance funguje pro všechny stejně: každý přitahuje svůj vlastní druh – není to dobré nebo špatné, prostě to tak je. Každý si vytváří své vlastní prostředí a životní podmínky. Většina lidí je jen

k smrti líná, pokud jde o jejich vlastní duchovní vědomí.

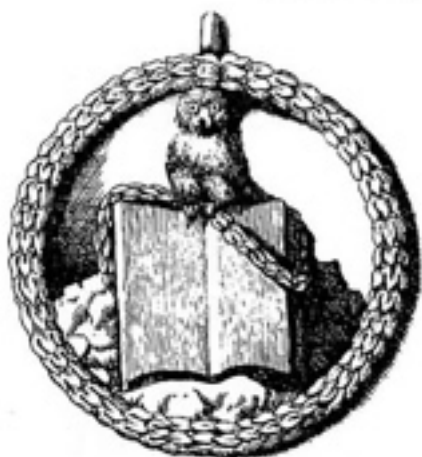
Když už mluvíme o Coroně: Nedávno jsem diskutoval s lékařem – ateistou, pozor – který má svůj vlastní, docela vyhraněný postoj ke Coroně. Řekl: „Existují lidé, kteří jsou naštvaní, že kočky chytají ptáky a jedí je. Faktem je, že sežerou pouze jedince, kteří vypadnou z hnízda nebo jsou příliš slabí nebo příliš pomalí. Podle Charlese Darwina je to zákon „nejschopnějšího, neboli přirozený výběr.“ Pokud jde o lidi, kteří jsou infikováni virem a onemocní, věří, že jsou to ti, kteří mají slabý imunitní systém. Proč je jejich imunitní systém slabý? Protože buď mají nadváhu, mají již existující onemocnění, jsou staří nebo dostatečně necvičí, špatně jedí, kouří nebo užívají drogy nebo mají jinou vadu či nemoc. Lidé s neporušeným imunitním systémem – většina lidstva – nejsou virem postiženi, ani nemají „chřipku“ a pak se docela rychle uzdraví. Tento lékař vidí menšinu, tedy ty, kteří umírají, jako „přirozený výběr“ a nechápe, proč by naprostá většina lidí měla brát v úvahu tento malý počet těch, kteří onemocní. Pokud ano, pak by ti lidé měli být v karanténě, ale zbytek by měl mít možnost žít normálně. Řekl: „Tato malá menšina má problém a ze svého problému dělají „náš“ problém – já se s tím nesmíruji“ Co si o tom myslíte, Johannesi?

Milý Jene, tak to není, slova Ježíše Krista by byla jen jakýmsi kouřem. Ve svém poselství mluvil o „podstatě lásky“, která člověka provází po celý život. Takže jsme mezi sebou propojeni, ale do této sítě lidstva byly záměrně vloženy rušící programy. Kdyby měl váš syn slabý imunitní systém, dal byste ho do karantény? Lékař, o němž hovoříte, neví, co je láska. Láska opravdu dokáže hory

Das
verbesserte System
der
Illuminaten
mit allen
feinen Graden und Einrichtungen.

Herausgegeben von
Adam Weishaupt
Herzoglich Sachs. Goth. Hofrath.

Hic situs est Phaeton, currus auriga paterni:
Quem si non tenuit; magnis tamen excidit ausis.
Ovid. Met. B. 2.

Neue und vermehrte Auflage.

Frankfurt und Leipzig,
in der Grattenauerischen Buchhandlung. 1788.

přenášet. „Síla lásky“ překonává program smrti. Ježíš byl a je vzorem, protože toto poznání hlásal.

Samozřejmě, máte pravdu. Ale také chápu lékaře, když vidíte, jak mnoho lidí se špatně stravuje nebo ničí svá těla nevhodným cvičením nebo je naopak zanedbává – nemluvě o jejich myšlenkách a slovech.

Přejdeme na jinou úroveň: Při havárii UFO v Roswellu bylo zjištěno, že mimozemšťané ovládali vesmírnou loď silou své mysli. Jeden americký generál tehdy řekl, že by se o této události nemělo lidstvo nikdy dovědět, jinak by dostalo „hloupé“ nápady. Co tomu říkáš?

V podstatě tento americký generál pronesl moudrá slova. Tehdy, brzy po druhé světové válce, bylo mnoho lidí naplněno nenávistí a hořkostí. Co by se stalo, kdyby tyto „mimozemské“ znalosti apliko-

vali? Válka by byla ještě násilnější. V následujících desetiletích duchovní svět obohatil Zemi mnoha znalostmi, například prostřednictvím knih o síle myšlenek. Vím samozřejmě, že mohla existovat kratší cesta, ale bylo na ni lidstvo skutečně připraveno?

Illumináti vědí o události, která má zasáhnout Zemi v příštích dvaceti letech, pravděpodobně dříve, a proto od 50. let dvacátého století budují podzemní zařízení. Můžete se k tomu vyjádřit? Stane se to?

Ano, tato hrozba existuje a byla by pro lidstvo na jedné straně zničující – a na straně druhé požehnáním. Pokud se upadání lidské společnosti nepodaří zastavit, pak se bude uvažovat o jiných možnostech... K této události nemusí nutně dojít, ale je pravděpodobné, že k ní dojde, pokud lidstvo nebude pěstovat jiný, harmoničtější životní styl.

Co říkáte na duchovní scénu v západním světě? Nežije ve snovém světě a necukruje své životy snahou skrýt temné stránky bytí?

Samozřejmě duchovní sféra je velmi důležitá, ale i v ní se lidé chtějí navzájem překonávat. Opravdový alchymista není duchovní snílek, který vidí přes růžové brýle. Je to vizionář v akci. Hoří v něm oheň nadšení a dokonce kvůli žizni po akci zapomíná na světské jídlo. Pokud jde o temné aspekty, jsou nakonec pro lidstvo požehnáním. Jsou přátelským zlem, které nás probouzí.

Asi před 2000 lety byla na této planetě také vytvořena síť, která se dodnes používá ke globálnímu probuzení. Křesťané také začínali v malém, měli mnoho odpůrců, byli pronásledováni a odsuzováni jako sekta, a přesto se křesťanské myšlení a činy nakonec prosadily v životech lidí. Mají jeden ideál – Boha. Faktem je, že se k hnutí připojily desítky milionů lidí a dávají najevo svou nespokojenost. Mají svobodu, proč ne... a kdo říká, že to není trumf ve hře o probuzení? Měli bychom zůstat pozorovateli a nehodnotit. Je to jako šachová hra odehrávající se na určitých frekvenčních úrovních zkušeností.

Přijde spasitel, někdo, kdo nás osvobodí?

Skutečný Vykupitel je již přítomen a byl tu dříve, než existovala Země. Přebývá v celém životě. V lidském rouchu nebude žádný vykupitel. Pomoz si sám a Bůh ti pomůže. Lidé mají svou tvůrčí sílu a je jim dovoleno si ji uvědomit, místo aby fňukali a čekali na nějakého „zachránce“, který jim uklidí jejich nepořádek. Zkouška dospělosti se lidstvu zjevuje v současnosti.

Přijde brzy zlatý věk? Ptám se na to, protože mnoho lidí věří, že se to stane.

Zlatý věk je frekvenční úroveň, která odhaluje lásku, suverenitu a jednotu. Všechno souvisí se vším, včetně vědomí lidstva s touto frekvencí, která již byla všem lidem vštěpována. Aktivace má co do činění s rozvojem. Kde jsou lidé v tuto chvíli? V pověrčivosti, nebo už jste přišli na to, o co jde? Svět žije v iluzorním světě, kterému říkají Matrix – ve světě sebezkušenosti.

Může přijít naděje z duchovního světa? Lze očekávat pomoc, pokud ano, v jaké formě?

Naděje není poznání. Poznání je neomezené a již proudí z duchovního světa do našeho světa, kde ten náš není od něho oddělený... Hmotný svět je v podstatě „duchovní substance“. Lidstvo je neustále zaplavováno věděním. Pokud se lidé opravdu chtějí stát svobodnými, měli by svá přijímací centra nastavit na „bezmezné znalosti“. Neexistuje žádné „nemožné! Nemůžu! Neexistuje!“ Duchovní pomoc je vždy přítomna – vždy!

Souhlasíte se mnou, že žijeme ve dnech oddělování pšenice od plev. Co to znamená pro jednotlivce?

Lukáš v evangeliu říká: „Dva budou na poli; jeden bude vzat, druhý zanechán.“ Kdo jsme a v jaké podobě žijeme? Ano, zrno se odděluje od plev, to je záměr a také ku prospěchu lidí. Každý jedinec si „musí“ uvědomit, kým je! Žít „bezpodmínečnou lásku“ znamená ji uplatňovat. Je to energie!

Co mohou jednotlivci v této těžké době dělat?

Musí se snažit využít příležitosti a pracovat na sobě. Pokud si každý člověk dá svůj vlastní svět do pořádku a bude se vnímat jako tvůrce své reality, bude to pro globální zkušenost přínosem. Jste svým vlastním zachráncem! Skočte do akce a naprogramujte svého autopilota neomezenými způsoby. Nevynakládejte nesmírné množství energie na nepodstatné rozhovory. Řeč je stříbrná, ticho je zlaté.

Děkuji Johne. V každém případě jsem si všiml, kde je chyba v naší společnosti, především na duchovní scéně: Člověk neusiluje o řešení, ale zaměřuje se pouze na problém – jako oběť. Může existovat pět milionů různých virů, pokud je můj imunitní systém neporušený, poradím si s virem, jako každý rok s chřipkou. V případě Corona viru byl přístup orientovaný na řešení, znamenal budování vlastního imunitního systému: na fyzické úrovni můžete jíst zdravě, žít beze strachu, užívat doplňky stravy a/nebo dostatek vitamínů a minerálů. A na duchovní úrovni...?, Johannesi...

Pošlete nesoudné a čisté myšlenky, fyzické cvičení v čisté přírodě, meditujte a jděte do sebe, pročistěte energetická centra vlastního těla, vnesete do života radost a zlatý humor a mnoho dalšího...

Místo toho se pohodlně spoléhá na vnější pomoc: vakcínu. A tak je to s některými lidmi, kteří si říkají „duchovní“. Duchovní pomoc zvenčí nebo shůry vždy působí prostřednictvím našeho vnitřního probuzení a umožňuje nám stát se tvůrci.

Přesně tak, Jane. Pojďme k věci. Naše kniha má být pomůckou, povzbuzením a praktickým průvodcem, jak to realizovat v každodenním životě.

(Ze zahraničních pramenů)

Protože jsem člověk... láska je moje náboženství... pravda je můj život...mým právem je svoboda

Chováš se vždy ke všem lidem s láskou? Děláte to automaticky. Jsou lidé, kteří lidi nenávidí, a já k nim nepatřím. Já to prostě neumím. Nemám to v povaze. To má také něco společného se zralostí duše. Kolik zážitků duše jste měli, kde jste si později uvědomili, že vás to změnilo. Přestanete nenávidět lidi, protože jste si uvědomili, že je to naprosto zbytečné. Pak řekneš: „Mohl bych se stejně dobře změnit a začít místo toho milovat všechny. Je to mnohem lepší pro mě i pro ně.“ Tak by měl svět fungovat tak jako tak. Láska sama o sobě je bezpodmínečná.

Christina von Dreien

Žijeme v podivných časech, které se s každým rokem zdají být podivnější. Mnoho lidí si klade otázku: Jak se mohlo stát všechno, co se zde na Zemi a s lidstvem zvláště v posledních několika letech stalo? Proč je v našem světě tolik ošklivých podmínek? A jak to všechno má skončit? „Love's Disobedience“ na tyto otázky odpovídá objevným a místy překvapivým vysvětlením současné světové situace. Kniha vyzývá k větší odvaze a lidskosti i nenásilnému odporu proti společenskému systému, který je lásce tak vzdálený, že bez skrupulí ničí přírodu a lži, manipulaci, násilí a války prohlašuje za normální. Ale navzdory všem zvláštnostem Christina vykresluje vysoce pozitivní obraz budoucnosti naší planety. Fascinujícím způsobem vysvětluje, že lidské bytosti jsou od přírody laskavé a milující bytosti a to je tedy jen otázkou času, kdy se současný negativní systém zhroutí a nahradí ho nová forma soužití založená na míru, svobodě a vzájemném respektu. Protože stále více lidí se právě probouzí, spojuje se a dává světem naplněný impuls ke změně. Tichá revoluce neposlušnosti lásky je nezastavitelná.“ Zaměření na lásku nutí člověka vždy jednat tak, aby neubližoval sobě ani jiným živým bytostem, protože láska vždy podporuje a chrání život. Když je po milujícím člověku požadováno, aby ubližoval druhým, nemůže a nesmí poslouchat. Tento postoj by se dal nazvat ‚neposlušností lásky‘.

Leila Eleisa Ayach se od mládí intenzivně zabývá neviditelným světem. Přenosy smluv duše, které přijala z duchovních sfér, přinesly hlubokou proměnu v jejím životě. Jejím zájmem je pomáhat bližním, aby se znovu cítili sami sebou a žili v souladu s duší a nejvyšším božským plánem. Leila Eleisa pochází z Německa a nyní žije ve Švýcarsku poblíž Curychu.

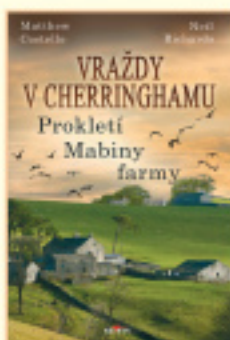
Duchovní cesta nebo duchovní hledání Leily Eleisy Ayachové započalo před více než dvaceti lety, kvůli brzkému, nečekanému přechodu její matky do duchovního světa.

Nejprve se intenzivně zabývala různými světonázory, studovala mnoho filozofických spisů a nakonec se dostala do kontaktu se spisy sufismu.

Její zájmem je pomoci lidem dostat se zpět do kontaktu s jejich plánem duše a žít v souladu s duší a nejvyšším božským plánem Stvořitele.

Často se cítíme bezmocní vydáni napospas osudu, nechápeme, co se s námi děje, jsme zmatení, zoufalí a smutní. Zapomněli jsme, že se naše duše stahuje, jen: duše se stahuje, co to znamená? Před naší inkarnací na Zemi si každý z nás definoval plán duše, ve kterém je položena každá výzva, která podporuje náš duchovní rozvoj a vede nás na cestu k probuzení. Duchovní svět ví o našich obavách a potřebách, o našich výzvách, ale také o našich touhách, cílech a touhách, a chce nám pomoci pochopit, proč máme v životě určité zkušenosti. V konečném důsledku jde o to žít v souladu s tvořivou silou a nejvyšším božským plánem světla a nechat tvořivou sílu v životě plně působit. Často se cítíme bezmocní

vydání napospas osudu, nechápeme, co se s námi děje, jsme zmatení, zoufalí a smutní. Zapomněli jsme, že se naše duše stahuje, jen: duše se stahuje, co to znamená? Před naší inkarnací na Zemi si každý z nás definoval plán duše, ve kterém je položena každá výzva, která podporuje náš duchovní rozvoj a vede nás na cestu k probuzení. A tak není náhoda, že tato poselství byla předána právě teď, protože duchovní svět ví o našich obavách a potřebách, našich výzvách, ale také o našich touhách, cílech a touhách, a chce nám pomoci pochopit, proč jsme rozhodovací zkušenosti v našich životech.

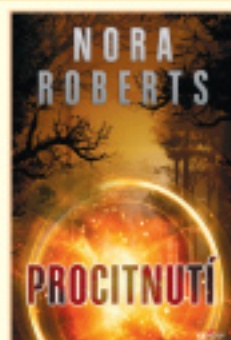

M. Costello, N. Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU – PROKLETÍ MABINY FARMY

Temná historie Mabiny farmy sahá až do 17. století, kdy lidé žili ve strachu z ďábelských sil a čarodějnic. Podle legendy jsou statek a jeho obyvatelé stíženi prokletím. Možná proto dodnes na farmě skomírá úroda a dějí se podivné nehody. Jack a Sarah jsou ale přesvědčeni, že za zlovolnými událostmi nestojí nadpřirozené síly.

Vyšlo 6. března, rozsah 136 stran, cena 199 Kč

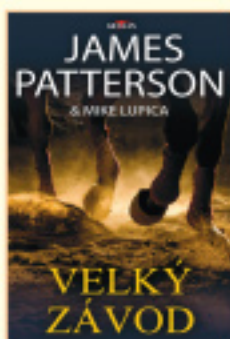

Nora Roberts

PROCITNUTÍ

Když byla Breen Kellyová ještě dítě, otec ji vyprávěl o kouzelných místech. Teď vězí až po uši v dluzích a pracuje v zaměstnání, které z duše nenávidí. Nutně potřebuje změnu. Vyráží na výlet do Irska, odkud pocházel otec. Nic ji nemohlo připravit na svět, kde se ocitla. Breen se odhodlaně vydává vstříc dobrodružství i poznání vlastního osudu.

Vyšlo 13. března, rozsah 432 stran, cena 399 Kč

James Patterson

VELKÝ ZÁVOD

Matka a dcera, obě skvělé parkurové jezdky, se zapřísahly, že nikdy nebudou soupeřit mezi sebou. Slib dodržely až do kvalifikace na olympiádu v Paříži. Velký závod se blíží a hrozí, že souboj o vítězství a snaha zapsat se do dějin sportu nenávratně naruší vztah obou žen. Situaci navíc komplikují pletichy bohatého investora a spolujeditele jednoho z koní.

Vyšlo 20. března, rozsah 344 stran, cena 389 Kč

Marie Adams

DŮM NOVÉHO ŽIVOTA

Píše se rok 1989. Tři porodní asistentky, Susanne, Carola a Ella, se rozhodnou v opuštěné budově založit porodní dům s péčí, jakou si rodičky zaslouží. Jednoho dne se k Susanne dostane žena, jejíž jizvy prozrazují, že vše není tak, jak rodička tvrdí. Susanne si vzpomene na vlastní staré rány. V mládí porodila dceru, již se musela vzdát. Nyní by ráda zjistila, jak se dceři daří.

Vychází 27. března, rozsah 320 stran, cena 369 Kč

Lynsay Sands

NEVĚSTA LORDA MACKAYE

Annabel žije jako poslušná druhorozená dcera v klášteře. Ve chvíli, kdy má složit řeholní slib, vytrhnou ji z chráněného světa rodiče, aby ji provdali za skotského šlechtice, jemuž byla zaslíbena její sestra. Ta utekla s podkoním a způsobila tak rodičům hanbu. Annabel vezme svůj úděl s pokorou, ale v pozadí rádoby klidných vod číhá hrozba.

Vychází 3. dubna, rozsah 224 stran, cena 279 Kč

Jan A. Novák

PŘÍBĚHY ČESKÝCH ALCHYMIŮ A MYSTIKŮ

Množství předních alchymistů a mystiků své doby, kteří působili na území dnešního Česka, je ohromující. Právě jim vědíme za jedinečnou atmosféru magična, jež naši zemi odlišuje od ostatních. České mystické odkazy zná celý svět: Golem, Voynichův rukopis, doktor Faust... Životy alchymistů ale nebyly jednoduché. Nechyběly intriky, útržky, vzestupy i pády.

Vychází 11. dubna, rozsah 344 stran, cena 369 Kč

Wilbur Smith

ŘEKA BOHŮ – KOLA OSUDU

Již dlouhá léta nezná Egypt nic jiného než válku a zkažení z rukou Hyksosů, krvežíznivých barbarů, kteří ničí vše, co jim stojí v cestě. Do čela odporu se postaví neohrožený otrok Taita a vyše svého nejlepšího špeha do Mykén hledat spojení. Ten však musí projít územím ovládaným obávanými Hyksosy.

Vychází 17. dubna, rozsah 376 stran, cena 449 Kč

Alexandre Dumas st.

KRÁLOVNA MARGOT

Královna Margot je katolička, za manžela jí však byl pro politicky výhodný sňatek vybrán protestant Jindřich Navarrský. Zvláště Kateřina Medicejská, Margotina matka, Jindřicha hluboce nenávidí. Přetvářkou, falší a krutostí všemožné intriky ale zdaleka nekončí.

Vychází 24. dubna, rozsah 504 stran, cena 369 Kč

Sara Baume SEDM VĚŽÍ

Dva mladí lidé, Cinka a Ach, se seznámí na výletě s přáteli a po půl roce se odstěhují z Dublinu na venkov. Chtějí žít na samotě se svými psy a odříznout se od starého způsobu života, známých i rodiny. Ani na novém místě se s nikým nepřátelí a nechávají věci plynout a dům chátrat. Jejich život je svým způsobem experimentem, zda dokážou dva samotáři žít pohromadě, tvořit společný domov, sdílet životní prostor. V poetickém románu *Sedm věží* sledujeme koloběh ročních období tak dlouho, až se z jednotvárných měsíců stanou roky: po sedmi letech se hrdinové odhodlají vystoupat na vrchol hory, aby objevili sami sebe.

Přeložila Alice Hyrmanová McElveen

Vázaná 216 stran, 359 Kč, ISBN: 978-80-207-2135-8,
EAN: 9788020721358

<https://youtu.be/6GUvogBP2FE>

Zakoupit můžete zde

<https://www.knizniklub.cz/knihy/573205-sedm-vezi.html>

Ukázka a rozhovor s autorkou na dalších stránkách

www.euromedia.cz

HORA byla plná droboulinkých očí. Byly tam žluté kotoučky kalousů ušatých, slabozraké skvrnky rejsků zakrslých, nehybné kupolky masařek, blyštivé černé drahokamy potkanů.

Hora byla plná droboulinkých očí lišek a lejsků, norků a nosatců, skřivánků, bažantů, králíků, ještěrek, myši a vší. A každé oko se soustředilo jenom na svůj vlastní kousek země, křoví, skály či vzduchu. Každé vnímalo vzhled, odstín a proporce svého kousku jinak. Každé se posouvalo a vstřebávalo pouze jeden kousek po druhém. Jen hora sama se dívala vzhůru, dolů i kolkolem, viděla všechno zároveň, držela stráž. Hora byla jedno kolosální kyklopské oko, které se nikdy nezavírá, ani ve spánku.

Strážila oblohu, moře izem, každou příkrasu, každou překážku – měsíc i mraky; traulery, jachty i hnízdiště terejů; komíny, střechy a silnice; věže i turbíny a telegrafní sloupy.

Jen hora sama mohla vidět skrz kapradí, dřevo i cihly, beton i ocel – až na žumpy a trampolíny; na konferenční stolky z lkey a systémy domácích kin; na kanystry pracích gelů XXL a rodinná balení máslového popcornu. Jen hora sama sledovala každý postrk, plesk i pád; každé zachvění kolíčku na šňůře i zadmcání projíždějícího džípu; každou zatoulanou kočku, každý koláč kravince.

Jednoho jasného lednového poledne zaznamenala příjezd Cinky a Acha – dvou pestrých skvrn na zeleném, zelenohnědém, hnědém, hnědozeleném a šedém pozadí. Viděla, jak zaparkovali na příjezdové cestě k lišejníkem obrostlému domku na nižším pahorku pod ní. Viděla, že přijeli v červené dodávce plné psů a krabic. Viděla, že jsou z vlny, z vysokých bot a vlasů.

Jakmile Ach a Cinka vypustili psy a auto vyložili, zastavili se, aby ocenili výhled.

I když její skalnatý vrchol převyšoval všechno v okolí, neměla vlastně ten správný tvar, aby se jí dalo říkat hora. Zdola od moře jako hora vypadala, ale tenhle dům byl už sám postavený na příkrém kopci vysoko nad drsným pobřežím. Z pohledu od příjezdové cesty, na které teď stáli, se jevila spíše jako hřeben či útes – tupý, ale vysoký, nehostinný.

Vystupovala z Atlantiku tak neo-kázale a mírně, jako by tu svou výšku hromadila po staletí. Jako kdyby se po staletí vytrvale zplošťovala vzhůru.

Měla tvar prehistorického valu,
táhnoucího se dýmu, ničivé vlny,
bariéry z bláta, listí a kamení,
hrozící, chránící.

V přečpané přihrádce dodávky před sedadlem spolujezdce přebýval otrhaný slovník. Už dávno umlčený maskovací páskou a ještě přiškrcený obrovskou gumičkou. Mezi koncem N a začátkem P mu chyběla spousta stránek. Společnost mu tam dělal malý dalekohled a polovička role toaletního papíru, tři plastové lžičky, šest cédéček, která se odcizila svým obalům, a jedna špatně složená silniční mapa.

Ten otrhaný slovník moc nepomohl.

kopec, m. – vyvýšenina zemského povrchu, pahorek, vrch,
hora.

hora, ž. – vyvýšenina zemského povrchu, vyšší kopec, vrch.

Cinka s Achem se poprvé setkali na úpatí nízké, špičaté hory, vzdálené od vnější hranice Dublinu šedesát kilometrů po dálnici. Bylo to v létě a přijeli tam s přáteli, které znali každý zvlášť už léta, a s přáteli přátel, které znali každý teprve jeden den – ten den, kdy spolu všichni vyšlapali na tu nízkou, špičatou horu.

Ach celou cestu až na vrchol nepřestal kouřit a vůbec se nezadýchal, což na Cinku udělalo dojem.

Cinka celou cestu až na vrchol nepřestala mluvit a vůbec se nezadýchala, což udělalo dojem na Acha.

V té době žili oba v hlavním městě, oddělení od sebe desítkami ulic a stovkami neplodných třešní; špinavou řekou a vymírající populací vrabců domácích. On pracoval v balírně továrny na televizory, kde před balením postříkával obrazovky antistatickým sprejem. Na obličeji přitom nosil masku s gumičkami, které se mu zařezávaly do chrupavky ušních boltců, a v uších pěnové špuntiky neschopné plně utlumit hlasité funění hydrauliky ani mňoukání písniček k dobré pohodě z naplno puštěného komunitního rozhlasu. Ona dělala servírku v restauraci, kde se zákazníci pravidelně dožadovali jídel neuvedených na jídelním lístku a nikdy pořádně nedoedli, co měli na talíři. Když v noci nemohla spát, skřípalo jí v uších seškrabávání porcelánu a před očima jí tančily listy salátu se stopami kečupu a majonézy padající do odpadu.

Rok předtím, než se poprvé setkali, jeli každý v jednom patrovém autobuse, které mířily opačným směrem a v jedné uličce v centru města o sebe narazily bočními zrcátky. Ona seděla vpravo nahoře, na krajním sedadle u uličky. On stál dole u zavazadlového prostoru. Když se jejich autobusy míjely a popraskala jim zrcátka, ani Cinka, ani Ach si ničeho nevšimli.

Neměli důvod, proč by jim napadlo, že se někdy v budoucnu budou znát. Neměli důvod, proč by jim napadlo, že někdy budou mít jednu společnou budoucnost.

Ten den, kdy se stěhovali do společné domácnosti, byl uprostřed zimy, která následovala po létě, kdy se seznámili. Jak tam tak stáli na příjezdové cestě a obdivovali vyhlídku, oběma jim zároveň napadla myšlenka, že by mohli – někdy – až bude hezky – vyšplhat na tu vyvýšeninu před sebou, která se nad nimi tyčí a je jednoznačně

větší než kopec,
ale menší
než hora.

Přestěhovali se v dodávce se vším všudy najednou.

Začali tím, že rozebrali psí klec a spolu ji rozložili po podlážce kufru. Ach se potom ujal logistického úkolu naskládat vhodné krabice do volných míst mezi nerozebratelnými kusy nábytku. Mezery ve vzniklé směsici pomačkaných, zohýbaných a zamotaných tvarů pak vycpal měkkými černými pytli, nezabalenými prošivanými dekami, polštáři a ručníky, až omezil negativní prostor na naprosté minimum.

Karoserie dodávky těžce dosedala na pneumatiky. Když šplhala na

poslední a nejstrmější kopec, negativní prostor se stlačoval a posouval. Náklad doléhal na zadní dvířka a hrozilo, že prolomí zámek a jejich věci se vyvalí ven jako lavina.

Jejich nový domov byl celý dům, zatímco domovy, ze kterých se vystěhovali, sestávaly každý jen z jedné místnosti.

Ten celý dům byl nezařízený, takže veškerý nábytek a zařízení, kterého dřív měli každý příliš, byl najednou všechen dohromady příliš málo.

Dům nebyl pro horu nic nového.

Stál na vyvýšenině pod ní už sedm desetiletí – ošuntělá, zastřešená škatule obklopená krajinou.

Z přední strany obrácené na západ to byl výrazný obdélník s pěti okny a s dveřmi z tmavého dřeva, od nichž vedl chodínek k brance zasazené do betonové zahradní zídky. Za zídkou se nacházely dva vyvýšené záhony, zabarikádované shnilými železničními pražci. Uvnitř byl podivuhodný strom. Natahoval se ke komínům. Jeho tlusté kořeny zdvihaly hlínu. Prorážely zanedbaným trávníkem. Ach a Cinka se rozhodli uvěřit, že ten strom je živý, i když neměli možnost – jelikož to bylo v zimě a jelikož byl holý – se o tom najisto přesvědčit.

Naproti stromu stál telegrafní sloup. Byl také holý, ale zcela jednoznačně mrtvý. Na jeho anonymním povrchu se podepsaly pouze otisky suků bývalých větví. Podepíral kabel od jejich střechy přes pole k nejbližšímu dalšímu sloupu dole u silnice.

V osmdesátých letech dvacátého století přistavěli k východní zdi na zadní straně domu kuchyň a tím jeho půvabnou symetrii narušili. Proti kuchyňským dveřím stála na druhé straně fialového šterku kůlna ze zvětřalých prken, okna měla zabedněná.

Na okraji pastviny za domem byla otevřená stodola s plechovou střechou, která poskytovala přístřeší kravám a nádrži na topný olej, propojené s kuchyní pupeční šňůrou podzemních trubek.

Hora už sedm desetiletí sledovala, jak se noví nájemníci nastěhovali a vystěhovali, jak tam po sobě nechávali rekvizity a střepiny svého pobytu. Byla tam tyč na podepření prádelní šňůry, betonová cihla, houpáčka z pneumatiky, poloshnilá dřevěná paleta. Byl tam osifělý držák na starý satelit a o něco novější parabola.

Zvenku zůstal dům nenatřený – všude jen holá šedá omítka, s výjimkou postranní zdi obrácené k moři, která byla tu a tam posetá lišejníkem hořčičné barvy – abstraktní freska, malovaná houbovými vlákny, vzdušnými dusičnany a časem.

K nastěhování si vybrali první lednový týden, aby začínali ve shodě s novým rokem. Cestou z Dublinu na jih koupila Cinka v jedné čerpací stanici u dálnice svazek neotevřených poupátek narcisů. V nové kuchyni pak naplnila vodou lahvičku od sojové omáčky, do skleněné hubičky zaskrkala lesklé stonky a postavila ji na nejvyšší z kuchyňských spotřebičů. Maják z talismanových poupátek na volně stojící lednici.

Do té doby znali jeden druhého jenom na pozadí druhých lidí – zpočátku přátel, ale později většinou neznámých. V hospodách, v parcích a v autobusech, ve starých domech, kde se pronajímaly jednotlivé místnosti, byli cizí lidé vzdáleni jen pár stoliček, laviček nebo sedadel od nich – nad stropem, pod rozlohou podlažních prken, za zdí, za záclonou, za okenní tabulkou, za dveřmi. ...

Hora je klíčovou neživou postavou v knize *Sedm věží* Sary Baume. Sedí tam, vševidoucí na všechny, kdo bydlí poblíž. Je plná očí ptáků, lišek, králíků a všech ostatních tvorů, kteří ji obývají.

Je z ní výhled na zchátralý izolovaný dům, kde žil pár Achl a Cinka, který si ho denně hlídal, ale nechtěl ho dobýt.

Sedm věží bylo napsáno před pandemií. Je to shodou o způsobu, jakým jsme žili své životy během uzamčení; životy, které byly zredukovány na tak málo, znehyněny a byly odříznuty od tolika do té doby běžných věcí.

„Je to založené na tomto páru, který odešel žít na odlehle místo, což jsme udělali s Markem [jejím partnerem, kterému knihu věnovala], ale neodřízli jsme se od rodiny a přátel. Je to pravda a není to pravda, stejně jako vše, co jsem dosud napsala, ale je to založeno na faktech mého života.“

Kam byste zařadila *Sedm věží* v kontextu vaší tvorby?

Byla to moje nejpomalejší kniha. Začala jsem psát kolem roku 2017. Procházela jsem se poblíž našeho domu se psy, kam jsme se nedávno přestěhovali. Viděla jsem, jak moc a jak málo se okolí během roku změnilo. Napadlo mě, jestli by o tom nešlo napsat román. To byla moje motivace: mohu vyprávět příběh, který nemá nic společného se zápletkou, ale je postaven z malých bloků; nejmenších úloмок dojmů, s nimiž jsem se za den setkala. Šlo o úplně malé věci.

Na začátku byly jen drobné postřehy. Skluoznutí na louži. Kousek přírůstku na živém plotu. Udělala jsem si poznámky a později trochu rozvedla a seřadila. Dějala jsem to postupně... V knize nejsou peníze, sex, hádky. Všechno je to velmi zredukované na podstatné věci; hrdinové vaří a jedí a spí. Venčí psy. Občas dostanou jídlo a občas uklidí. Chtěla jsem, aby kniha byla jen o těch malých detailech. O rituálech, které všichni provádíme. Směšné věci, ale myslím, že je dělá každý.

Proč *Sedm věží*?

V mé hlavě je *Sedm věží* hlasem hory. Hora je víceméně Bůh. Vidí všechno a vypráví příběh. Každá kapitola začíná horou a každá kapitola končí okem. Kniha má ústřední motiv, kterým jsou dva lidé, kteří se postupně prolínají. Pro mě je to abstraktnější a duchovnější než kterákoli z mých jiných knih.

Kdo je vaším prvním čtenářem?

Je to matka, archeologička Deborah. Sice se spisovatelům nedoporučuje, aby jejich rozpracovanou práci četla rodina, kvůli vrozené zaujatosti, ale u mě to neplatí. Matka je můj nejtvrďší kritik. Tak moc se bojí, že ze sebe udělám blázna, že mě chrání.

Jak vypadá váš běžný život?

Přestěhovali jsme se do Irska asi pět let před pandemií. Rozhodli jsme se žít někde, kde bylo nízké nájemné a kde jsme nemuseli být spoutáni

Sedm věží je čtvrtá kniha Sary Baume. Její první, *Spill Simmer Falter Wither* (2015), získala několik cen. *A Line Made by Walking* (2017) se dostala do užšího výběru na cenu Goldsmiths Prize. Ruční práce (2020) byla její první knihou literatury faktu.

každodenní prací. A oba jsme chtěli žít u moře. Oba jsme byli několik let na sociální péči, a pak jsem v roce 2014 získala cenu Davy Byrnes Short Story Award a šli jsme do sociálního úřadu a víceméně si řekli: 'Ted' jsme v pořádku.' [Cena byla 15 000 €.] Od té doby se bez sociální podpory obejdeme. Nemáme se dobře, ale zvládáme to.

Moje matka má ve svém domě byt, kde léta žila babička. Toto je záložní plán pro Marka a mě. To by bylo v pořádku. Mám hezký životní styl, ale nad vaší hlavou visí jistá míra nejistoty, ale takový je dnešní svět, ne?

Otevřeně jsem vždycky odpovídala, že nechci děti. Mám štěstí, že jsem s mužem, který to cítí stejně. A nevádí mi o tom mluvit. Ví, že obětujete velkou dávku radosti, pokud máte děti. Mít děti by samozřejmě také přineslo štěstí. Takže je to balancování mezi všemi těmi věcmi.

Můžete žít s nejistotou pronájmu, pokud jste jen vy dva a vaši psi. Ale takovou nejistotu nemůžete přenášet na děti.

Oba cítíme, že pořídit si děti by znamenalo ztratit možnost rozhodování.

Že jste najednou odpovědní za jiného člověka. A když máte tak silné pouto ke svým běžným dnům, rutinám a rituálům kolem nich, nemyslím si, že bych se s takovým narušením dokázala vypořádat.

Píšete další knihu?

Pátá kniha ještě nějakou dobu nebude, chtěla bych teď napsat nějaké eseje.

(Ze zahraničních pramenů,
zdroj: rozhovor
s Rositou Bolan)

Alice Horáčková ROZPŮLENÝ DŮM

Román o svobodomyšlných ženách a pytlácích, kšeftmanech s textilem a spiritistech se odehrává v sudetské vesnici první poloviny 20. století. Češi a Němci tu žijí ve smíšených manželstvích, ale taky se handrkují o to, k jaké národnosti se kdo přihlásí při sčítání lidu, kdo dřív vystaví novou školu a kdo komu zamordoval psa jménem Masaryk.

Je to příběh o tajných láskách, útěcích, křivdách, změnách jmen i příjmení a žabomyších válkách, které nakonec stály životy. Autorka splétá velký „famílienromán“ z rodinných příběhů, vzpomínek i archivních záznamů, střídá mužské a ženské hlasy a fantazii s citacemi. K románu ji inspirovala vlastní rozpůlená rodina: po roce 1945 byla část jejích příbuzných odsunuta a část zůstala. Jeden z jejích předků se dokonce stal arizátorem židovské fabriky a přítelem Reinharda Heydricha.

Vázaná, 576 stran, 498 Kč, ISBN 978-80-257-3812-2,
EAN 9788025738122

Druhé vydání vyjde ve 3. čtvrtletí 2023

Zakoupit můžete zde

<https://www.kosmas.cz/knihy/502171/rozpulený-dům/>

Ukázka z knihy a videorozhovor s autorkou na následujících stránkách

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Žena, ani mladá, ani stará, psala dopis. Těžko říct, kdy začíná stáří u ženy, ale Anežka si připadala stará už hodně dlouho. Dopis psala špačkem tužky a hlavu skláněla až nad papír. Vždycky si myslela, že člověk nemá podléhat emocím a že slabé lidi dělí od silných schopnost se dobře ovládat, ale právě teď, v téhle cimře, které se ani nedalo říkat pokoj, její úhledné písmo skropilo pár kapek. Anežka je rychle přetřela rukou, přece jenom toho o sobě tolik prozrazovat nechtěla.

Milá Zdenko,

velice jsem se těšila že jsem o tebe zase slyšela. Doufám, že to můžeš přečísti, já už moc dobře česky psát neumím. Já to od Hanze nemůžu věřit. Zdenko, jak se to jenom mohlo stát?

My se tady máme moc špatně. Nic nám nepatří, nikdo nás nechce, jsme holt „Ausgewiesene“. Němci o nás říkají, že jsme Bémáci. Ty si to nedovedeš představit jak to je, když nemáš ani polštář, peřinu nebo hrnek. Já bydlím u sedláře, a mám malou komoru. Vincek dělá to co vždycky, kšeftuje.

Jen kdybychom mohli jednou zase domu, jen pro to ještě žijeme. Tady v Bavorsku to není hezké, skoro nic k jídlu a šaty nebo ani centimetr látky koupiti nemůžeš. A ty lidi jsou strašní.

Jak se máš, Zdenko, a buď ráda, že máš štěstí, a můžeš být doma.

Když já si vzpomínám na naše Krkonoše a Benecko musím brečet.

Jak jsme seděli u babičce, vzpomínáš si ještě na to?

Jestli můžeš, Zdenko, tak přidej jednou k nám a podívej se na nás. Co dělá Arnošt? Nevíš něco o učiteli?

Napiš mi ihned, Zdenko, moc se na to těším. A teď buď hodně zdráva a pozdravím tě srdečně

Tvoje Anežka

Zdence Honců se do života nechtělo. Zjevně se jí nechtělo vůbec nikam, protože se zapřela nohama a čekala. Její matka nevěděla, že rodí, necítila žádné bolesti, a i kdyby je cítila, zásadní význam by jim nepřisuzovala. Slabé stahy mívala už od pátého měsíce, no tak co, děj se vůle Boží, tady přežijou jen ti, co přežít můžou a ještě k tomu hodně chtějí.

Teprve když matce praskla plodová voda, zavolali porodní bábu ze sousední vesnice a ta jí přikázala, ať zkouší měnit polohy. Matka se snažila a polohy měnila, ani u toho příliš nekřičela. Ale děťátko stejně vyšlo zadkem napřed. Byl to maličký červený uzlíček, slabá dvě kila a půl, míň, než novorozeňata mívala. Bylo to štěstí v neštěstí, kdyby Zdenka byla větší, nejspíš by obě umřely. Takhle umřela jen Zdenčina matka.

„Dej ji do košíku nad kamna a modli se,“ poručila bába tátovi Honců a vytratila se, ten večer měla ještě cestu k Hollmannovým do Hample.

Nebylo to daleko, ale bylo to do kopce a bába už nebyla nejmladší.

Mluvka

Vincek si odjakživa myslel, že něco dokáže. Něco velkého a výjimečného, na co se bude vzpomínat. Byl nejstarší z Hollmannů, teda když nepočítal svého bráchu Emila, který byl sice o něco starší, ale co to bylo za Hollmanna? Ten řouma neměl velký silný ruce, protáhlejší ksicht, a dokonce ani štětinatý obočí, kdežto Vincek to všechno měl a byl na to hrdej.

„To náš rod založil Špindlerův Mlejn!“ vykládal často mladšímu bráchovi Hanzovi, který taky nevypadal jako Hollmann. Ten měl zase ruce jako kapesní zloděj, blondaté vlasy a odpověď na všechno:

„Tak proč to teda sakra pojmenovali Špindlerův Mlejn, a ne Hollmannův Mlejn?“

Všichni na Benecku ode mně pozdrav.

Prosim tě jdi jednou na hrob a zapal všem svíčku

„Na to se zeptej fotra,“
odbyl ho Vincek. Moc
dobře věděl, že Hanz se
otce jen tak nezeptá,
protože ten rok co rok, od
bláta do bláta, kácel
stromy, vyvracel pařezy a
pokládá kameny na
cestách do Prajzu.

„Co tady lelkuješ? Marš,
přilož do pece a dej vodu
na bandory!“

ozval se za Vinckem
chraplavý hlas a za loket
ho drapla vrásčitá
žena v šátku.

Vincek se jí lehce vysmekl,
tyhle rozvařený brambory
mu už lezly
krkem, bandory, bandory,
furt jenom bandory...
Nahlas neřekl nic.

Hádat se se starou
Hollmankou nemělo cenu.
Na svůj věk měla koňskou
sílu a rozumu nakoupila až
moc.

„Vinci, a nezapomeň pak
uklidit chlívek!“ Tentokrát
neřvala bába
ze světnice, teď se o dveře
těžce opřela máma Amálie.
V ruce držela zavinovačku
s jeho nejmladším bratrem
Ottou.

„A proč já? Proč musím všechno dělat jenom já? Co třeba Emil?“
řekl Vincek. Moc dobře věděl, že Emil šel pomoci chlapům
s kládami.

„Jen počkej, až se vrátí táta!“ pohrozila mu matka. Amálii nebylo
ani čtyřicet, a vypadala na padesát, tak jako všechny
Hollmannovic ženské. Měla za sebou pět živých a pět mrtvých
dětí a to poslední počne skoro v padesáti. Na svět mu pomůže
zkušená Henyška z Mrklova, ale tohle dítě už jméno nedostane.
Štěpanický farář jenom tělíčko přikryje bílou plachtou a jilemnický
kameník vytesá:

**Kurz zu kurz war Ihr irdisches Leben
Klein zu klein war Ihre Hand
Schmerzlich war Ihr letztes Streben
Bevor sie stieg zum Grabesrand
Ruhe sanft!**

Ale to bude až za velké války, teď Vincek přidává poleno do
kamen a napadá ho ošklivá myšlenka, že by to vlastně nebylo tak
úplně hrozný, kdyby to s tímhle tím urvancem dopadlo jako
s Elsou, co žila půl roku a dostala úplavici. Nebo s Fridolínem.

„Umřel prej nešťastnou
náhodou,“ uchechl se
Vincek. Na vlastní oči
viděl, jak fotr kopl do
kolíbky a Fridolín, řvoucí
z plných plic, letěl vzdu-
chem dobré dva metry –
a najednou bylo ticho. Ale
tuhle vzpomínku Vincek
radši zahnal a nahradil ji
tím, co slyšel od báby:

„Ty děti stejně neměly
žádnou vnitřní sílu, a kde
by ji vzaly, dyť neměly ani
pořádný kosti!“

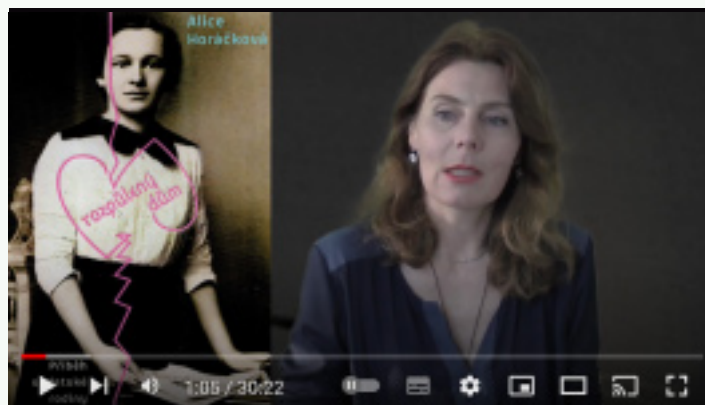
Vincek věděl, že pořádné
kosti potřebují pořádné
mléko a Hollmannům
chcípla jediná kráva.
Sežrala hřebík a museli ji
porazit.

Anebo to bylo tím, že se
obě poslední děti nenaro-
dily do léta, ale do zimy?
Ne, máma má pravdu,
hloubal Vincek, život na
horách vždycky byl a bude
tvrdej. Nikdy nezapomněl,
když mu řekla: „Pojď, něco
ti ukážu!“

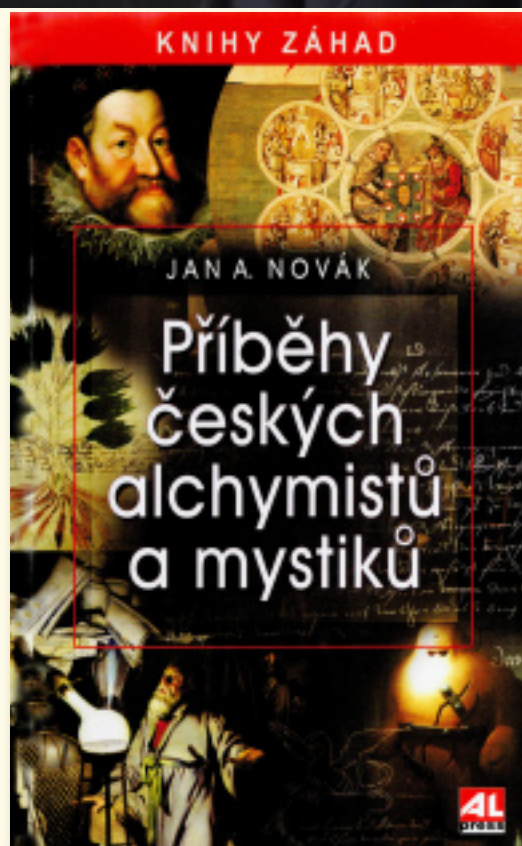
A ukázala mu štěpanický
hřbitov, v hlíně už leželi
Fridolín, Elsa, Karel,
Rudolf i Albín, a nejenom

oni, celá horní část hřbitova byla plná malých úhledných
hrobečků. Vincek si ten obraz uložil do nejhlubších vrstev paměti,
odkud ho nevymažou ani války, ani vyhnanství, a bude si ho
pamatovat ještě v době, kdy už si dávno nebude jistý, jak se ti
jeho sourozenci vlastně jmenovali.

Ne, takhle blbě on teda nikdy neskončí.

<https://youtu.be/46XAUxkLPNk>

Jan A. Novák PŘÍBĚHY ČESKÝCH ALCHYMISTŮ A MYSTIKŮ

Množství předních alchymistů a mystiků své doby, kteří působili na území dnešního Česka, je ohromující. Právě jim vděčíme za jedinečnou atmosféru magična, jež naši zemi odlišuje od ostatních. České mystické odkazy zná celý svět: Golem, Voynichův rukopis, doktor Faust... Životy alchymistů ale nebyly jednoduché. Nechyběly intriky, útoky, vzestupy i pády.

Vázaná 344 stran, 369 Kč,
EAN 9788076339477

Zakoupit můžete zde

<https://www.alpress.cz/pribehy-ceskych-alchymistu-a-mystiku/>

<https://youtu.be/UjGIVBD5IIE>

Kořeny v neznámé minulosti

Motto:

Je vlastností nevzdělance věřit jen ze zvyku.

Je nesmysl vybírat si mezi názory ten pravý podle toho, kolik lidí mu věří.

Giordano Bruno, renesanční filosof a hermetik

„Sto let, to málo je, sto let je příliš moc / za každým životem přec dřímá hrobu noc,“ říká se v básni přisuzované staročínskému básníkovi Li Poovi. Ale když se nakonec čas začne krátit, většina lidí usoudí, že spíš než moc je to málo. Pokud nevěříme na nějaký posmrtný ráj (a to jde při jasném rozumu dost těžko), pak představa kamene mudrců nabízejícího věčné mládí už tady na zemi vylepšená o nevyčerpatelný zdroj hmotných prostředků v podobě zlata je víc než lákavá. A nejen to: nejspíš je stará jak lidstvo samo, protože biologická omezenost lidského života, stejně jako nouze, visely jako Damoklův meč nad každým odjakživa.

Šlo se s tím sice vypořádat pomocí představy, že čím větší bída a utrpení v tomhle životě, tím spíš přijde odměna v podobě věčného blaha po smrti, ale nebudeme si nic namlouvat: přesvědčit se o tom nejde. Chtělo by to něco, co funguje už tady a teď.

Když to trochu zjednodušíme, tak alchymie řešení tohohle problému nabízí. Jejím cílem je (ještě jednou pro jistotu zdůrazňuji to zjednodušení) kámen mudrců, který mění bezcenné substance ve zlato a elixír života jako pramen věčného mládí nebo aspoň univerzální lék na všechny nemoci. Někdy dokonce věčný život zvládne společně s výrobou zlata jen jediná substance – a to i bez poněkud nejisté podmínky (zdaleka nejen křesťanské), stanovící, že nejdřív je třeba být hodný a pak umřít, nejlépe mučednickou smrtí. Kdo by tohle nechtěl?

Karel Čapek sice v divadelní hře Věc Makropulos dokazuje, že po pár stiletích může nesmrtelnost člověka omrzet, ale jeho Elina Makropulos, alchymistova třisetletá dcera toužící po smrti, je jen fikce. Naproti tomu konec pozemské existence pro nás, kteří nejsme divadelní postavy, je jistota, s níž není lehké se smířit. Nešlo to nejspíš nikdy, dá se proto předpokládat, že něco na způsob alchymie tu bylo vždycky.

I když to měnilo názvy, podoby a cesty, jak ke kýženému věčnému štěstí dospět už na tomto světě.

Doklady ale samozřejmě máme až z časů, kdy existovalo písmo – a některé naznačují, že nám známá středověká a renesanční alchymie mohla být jen slabým odvarem té starověké. Tak třeba sjednotitel Číny a její první císař Čchin Š-chuang-ti (260–210 př. n. l.) sice netrpěl hmotnou nouzí, ale k úplné spokojenosti mu ještě chyběla nesmrtelnost. Nechal si proto připravit nápoj nesmrtelnosti – který ho obratem odeslal na onen svět. Obsahoval totiž rtuť a ta zdraví moc neprospívá. Byla to zřejmě smrt dost trýznivá a leckdo by řekl, že ho dohnala karma, protože za života se vyznačoval extrémní krutostí.

Není mimochodem bez zajímavosti, že na léčení těžkými kovy podle alchymistických receptů pravděpodobně mnohem později v Praze zemřel i slavný astronom, astrolog a alchymista Tycho Brahe. A mnoho dalších, protože víra v ozdravné účinky těchto kovů přetrvávala překvapivě dlouho.

Smrt prvního čínského císaře by mohla být jen jedním z mnoha trapných až fatálních omylů, které hledání elixíru mládí a kamene mudrců provázely, kdyby v souvislosti s ním neexistovaly indicie, že okolí Čchin Š-chuangtiho umělo mnohem víc, než jen otrávit panovníka příslibem nesmrtelnosti.

Čchin Š-chuang-ti

Terakotová armáda

Dnes nejslavnější památkou na despotic-kou vládu tohoto císaře je terakotová armáda, která patří mezi divy starověkého světa: několik tisíc soch válečníků a koní mělo panovníka doprovázet v posmrtném životě.

Jde však možná jen o malou část pohřební výbavy, zatímco zbytek by se měl nacházet pod nedalekou, dosud neprozkoumanou pyramidou vysokou 76 metrů. A není to nejspíš zbytek ledajaký. O jeho obsahu kronikář S'-ma Čchien napsal, že tam 700 000 dělníků z celé tehdejší Číny „pod třemi vrstvami podzemní vody“ vybudovalo město plné pokladů, nad nímž se klene bronzové nebe se světlými napodobujícími hvězdami. Jsou tu také dvě řeky rtuti uváděné do pohybu jakýmsi mechanismem, které představují čínské veletoky Jang-c'ťiang a Žlutou řeku vtékající do moře. To celé (a mnoho dalších divů) pak má chránit před vetřelci řada důmyslných pastí. A aby nebyla tajemství gigantické hrobky odhalena, zemřely v ní nejen císařovy konkubíny, ale i všichni, kdo se podíleli na její stavbě.

Na první pohled to vypadá jako fantazie dávného kronikáře, ale moderní analýzy půdy v okolí pyramidy opravdu odhalily zvýšený obsah rtuti. Čínské úřady však brání archeologickému výzkumu, údajně kvůli obavám z nástrah a z ekologické

katastrofy, ale také proto, že současné archeologické metody nepovažují za dostatečně šetrné.

Ať už je to ten pravý důvod nebo ne, pro nás je důležité něco jiného: i kdyby staročínský kronikář hodně přeháněl, pořád ještě jeho vyprávění znamená, že se tam ukrývá něco mimořádného. A protože alchymisté minulosti byli tím, čím jsou dnes vědci a inženýři, bez nich se takové dílo jistě neobešlo. To by současně znamenalo, že alchymie, kterou známe, je jen odleskem mnohem komplexnějších vědomostí, které se během času poztrácely.

Jaké vědomosti to byly?

Počátky čínské alchymie se ukrývají v neznámé minulosti a také její nejstarší podoba je nejasná. Obecně se dá říci, že se alchymisté „Říše středu“ soustředili především na nesmrtnost nebo aspoň dlouhověkost, ale snaha o přeměnu méně hodnotných substancí ve zlato v této snaze také nechyběla – dokonce byla nedílnou součástí cesty k nesmrtnosti.

Na první pohled se nám může zdát, že jde o dva navzájem vzdálené problémy, ale pro dávné myslitele mezi nimi existovalo hluboké logické spojení: protože ještě nevěděli, že zlato jde rozpustit v lučavce královské (směs kyseliny dusičné a kyseliny chlorovodíkové), věřili, že je nezničitelné, tedy „nesmrtelné“. Takže učenec, jenž v něj dokáže proměnit bezcennou „smrtnou“ hmotu, při tom sám projde proměnou, která ho učiní nesmrtelným.

Čínští učenci přitom věřili, že přeměna bezcenného kamene v ušlechtilý kov je možná, protože se domnívali, že mají před očima konkrétní příklady.

K těm zdánlivě nejnázornějším patřila přeměna nevzhledného kamene známého jako rumělka (cinabarit) ve rtuť, kterou považovali za tekuté stříbro.

Stačilo rumělku vystavit plameni a z obyčejné hroudy začaly vytékat stříbřité kapky. Při tehdejších možnostech chemické analýzy (či spíše její absenci) nebylo těžké se domnívat, že jde o skutečné stříbro – a jeho nejbližším příbuzným přece je ještě cennější zlato. Takže logicky musí být možné ho z kamení nějak získávat také. Staří Číňané ovšem nevěděli, co víme my, totiž že rumělka je ve skutečnosti sulfid rtuťnatý (HgS) a při pražení unikne síra, takže zůstane rtuť. A ta se sice leskem a barvou stříbra podobá, přesto ale stříbrem není.

Čínští učenci ovšem nebyli tak hloupí, aby si nevšimli, že na rozdíl od stříbra je rtuť za pokojové teploty tekutá. Ale kromě toho zaznamenali i jiný a zásadnější rozdíl: je výrazně těžší. A právě to je nejspíš přesvědčilo, že tudy vede cesta ke zlatu, které má prakticky stejnou měrnou hmotnost (dnešní vědec by řekl, že zatímco rtuť má atomové číslo 200,59, u zlata to je téměř shodných 196,97, zatímco u stříbra jen 107,87). Jinak řečeno: bez možnosti provést chemickou analýzu (a dokonce i bez pomyšlení, že je něco takového možné) se jim muselo zdát, že na cestě od obyčejné horniny ke zlatu jim zbývá udělat už jen poslední malý krok: proměnit v něj „tekuté stříbro“, které v jejich představách bylo mezistupněm na cestě od stříbra ke zlatu. Rtuť proto byla středem mimořádného zájmu alchymistů po celou dobu existence alchymie. A často také zdrojem jejich záhuby, jak zdravotní, tak i finanční, protože byla nejen jedovatá, ale i drahá.

Je to jen moje hypotéza, ale nemohu se zbavit pocitu, že právě tady někde jsou skutečné kořeny dnes známé alchymie, zatímco všechno ostatní kolem – od alchymické mystiky až po alchymii jako filosofický systém snažící se vysvětlit podstatu světa – se nabalilo až dodatečně. Rudá je dobrá Tomu, že tu jsme blízko u počátků alchymie, nasvědčuje i barva hypotetického kamene mudrců, který má být červený stejně jako rumělka. A nejen to: v mystice pozdější evropské alchymie hrála významnou roli typická půda z okolí izraelského Jeruzaléma, která je rovněž červená. Mýtické posvěcení k zásadní úloze při alchymické přeměně hmoty, těla i duše jí dodával sám biblický Nový zákon, protože právě tady Kristus konal své zázraky jako třeba přeměňování vody ve víno, a dokonce vstal z mrtvých. Tedy dělal vlastně dost podobné věci, o jaké usilují alchymisté prostřednictvím kamene mudrců a elixíru života.

V souvislosti s mystikou červené barvy se nabízejí podivné indicie ještě vzdálenější v čase. Už jeskynní umění a hroby mnoha paleolitických kultur prozrazují, že tehdejší lidé rudé přičítali jakýsi hluboký magický význam. Má se za to, že symbolizovala životní sílu nebo ochranu proti zlým duchům, ale to jsou jen moderní spekulace.

Spojitosť mezi oblíbenou červenou barvou v rituálech starší doby kamenné s jejím významem v křesťanské mystice a v alchymii může spočívat jen v tom, že jde o barvu krve, a proto jsou k ní lidské smysly mimořádně vnímavé a psychická odezva je u rudé ze všech barev nejsilnější (což je mimochodem i důvod, proč ji měli tak rádi nacisté a komunisté). Současně ale nelze ani vyloučit, že od paleolitu až po novověk vede prostřednictvím této barvy jakási skrytá mystická spojitost, byť se z ní možná časem vytratil původní smysl.

Když už jsme u zdánlivě vzdálených souvislostí týkajících se rtuti a rudé barvy, pak možná stojí za zmínku, že byla velmi oblíbená i na druhém konci světa: u starých Mayů. Jejich kultura kvetla ve Střední Americe na poloostrově Yucatán (dnešní Mexiko) mezi 25. stoletím před naším letopočtem a 16. stoletím našeho letopočtu. V jedné etapě své existence (většina zdrojů mluví o letech 250 až 1100 našeho letopočtu) používali jak čistou rtuť, tak cinabarit ve velkém měřítku, o čemž svědčí to, že nádoby s těmito surovinami se na mayských archeologických lokalitách skutečně našly. Rtuť a její sloučeniny si dokonce oblíbili až tak, že dnes jsou na místě některých jejich měst

v půdě koncentrace, které dodnes nejsou moc zdravé. Cinabarit používali jako barvivo, ale na co potřebovali těžký, tekutý a elektricky vodivý kov, není moc jasné, což dělá radost zastáncům archeoastronautických teorií. Příznivce Atlantidy zase potěší, že rtuť byla oblíbená na obou stranách Atlantiku – a bájný ostrov měl ležet právě na půl cesty.

Ale zpět k evropským alchymistům. Někteří z nich dokonce tvrdili, že pro ně mluví i Starý zákon, jen to tam jeho autor nějak zapomněl napsat: Bůh si prý uplácal Adama z červené hlíny. Proto byla mezi alchymisty velmi žádaná takzvaná terra adamica, adamická hlína, „ze které bylo v ráji utvořeno Adamovo nesmrtelné a nerozložitelné tělo“, jak se píše v jednom alchymistickém spisu. Ve skutečnosti ale část Bible popisující stvoření člověka o hlíně vůbec nemluví, natož pak o její barvě – stvoření z hlíny je až výmysl islámu. Může to být také jedna z indicií, že alchymie přišla do Evropy prostřednictvím arabské učenosti.

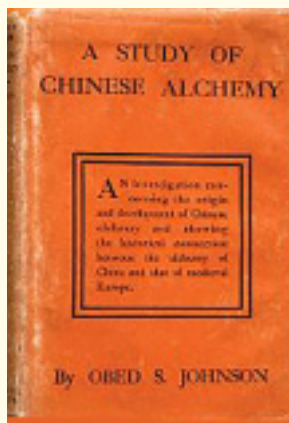
Legenda přisuzující při transmutaci a uvolňování sil obsažených ve hmotě význam rudé barvě přitom stále žije. Nasvědčují tomu moderní pověsti o červené rtuti, která má mít mimořádný strategický význam v tajných vojenských programech, v nichž prý sehrála úlohu i naše země. To si ale necháme na později a ještě na chvíli se vrátíme do staré Číny.

Ani starí Číňané nebyli v „nabalování“ mýtů a myšlenkových systémů na přeměnu obyčejné hmoty ve zlato výjimkou: jejich alchymii nechyběla bohatá filosofická omáčka, která bezprostředně souvisela s konceptem harmonie protikladů jin a jang, s vírou v existenci nesmrtelných jedinců (ještě uvidíme, že alchymický význam byl přikládán i nápadně podobné víře v biblické praotce žijící stovky let) a v souvislost mezi zlatem jako nezničitelným, a tedy nesmrtelným kovem se zdravím a dlouhověkostí.

Právě síra a rtuť obsažené v rumělce byly silnými nositeli principu jin a jang, proto se věřilo v jejich mimořádnou léčivou moc. Císař Čchin Šchuang-ti na to doplatil životem a nejspíš nebyl sám. Můžeme si to vysvětlit dvěma způsoby: buď to dokazuje, že alchymie je omyl a pověra – nebo že zabíjí nezasevce, kteří se jejich tajemství pokoušejí zmocnit neoprávněně a zkratkou.

Indická mezihra

Asi nejčastěji se dočtete, že

Obed Simon Johnson (1881–1970)

česká alchymie má kořeny v Egyptě a vznikla nezávisle na čínské, protože s tou se Evropa seznámila až v moderní době prostřednictvím britského sinologa Obeda Simona Johnsona (1881–1970).

Ten mezi lety 1909 a 1923 žil v Číně a přeložil do angličtiny několik tamních alchymických spisů, které se pak staly základem jeho disertační práce *Study of Chinese Alchemy*.

Ve dvacátém století ale už byla evropská alchymie prakticky mrtvá, a tak se nikdo nepozastavil nad tím, že na dvou navzájem nesmírně vzdálených místech rozlehlého Starého světa nezávisle na sobě vznikla dvě učení, která jsou v mnoha ohledech téměř shodná.

Skutečnost proto nejspíš byla jiná. Ze stejné doby jako nejstarší čínské zprávy o alchymii jsou také podobné indické texty. Není dokonce vyloučené, že vznikla právě tady – alespoň pokud má pravdu zmíněná hypotéza, že za vírou v možnost přeměny kamene ve zlato je rumělka. Ta se totiž tehdy těžila především v Indii, zatímco čínská ložiska byla nepříliš vydatná; ostatně se má za to, že sám název cinabarit pochází z indického subkontinentu. A ten se roku 326 před naším letopočtem vydal dobývat Alexandr Makedonský. Sice se mu to nepovedlo a jeho vojska byla v krvavé bitvě u Hydaspés v květnu následujícího roku na hlavu poražena, ale on a jeho velitelé se přesto možná stačili s alchymii seznámit. Dokonce by bylo divné, kdyby je nezajímala, protože kdo byl nechtěl být nesmrtelný a ještě ke všemu bohatě zásobený zlatem z obyčejného kamení.

Může to vypadat jako pouhá spekulace, jenže příběh má pokračování. Alexandrovi i jeho nejvyšším velitelům se podařilo přežít nejen bitvu u Hydaspés, ale i strastiplný návrat. Roku 323 př. n. l. sice nejslavnější vojevůdce všech dob předčasně zemřel (podle některých spekulací ho někdo otrávil), ale jeho generál Ptolemaios I. Sótér (367–283 př. n. l.) ovládl Egypt a založil tu prosperující království, které mimo jiné proslulo na svou dobu nesmírně štedrou podporou věd. Pokud on nebo někdo z jeho vojska přinesl z Indie znalosti alchymie, tak ptolemaiovský Egypt by byl tím nejlepším místem, kde z tohoto semene znovu vykvetla. Pouhá hypotéza?

Ne tak docela. Podle jedné pověsti měl právě Alexandr Makedonský ze svých výbojů přivést Smaragdovou desku (Tabula Smaragdina), text nejasného původu, který je považován za základ evropské alchymie. A její údajný autor Hermes Trismegistos (Hermes Tříkrát Mocný) je v některých verzích alchymických mýtů spojován s Egyptem, kde měl žít a kde prý byla nalezena jeho hrobka i se Smaragdovou deskou. Měl být také autorem poněkud záhadného spisu jménem *Corpus Hermeticum*, který údajně obsahuje všechna tajemství důležitá pro provozování alchymie.

Ale navzdory jeho „hermetičnosti“ si dnes můžete jeho moderní překlady (nebo možná údajné překlady, případně to, co z originálu zbylo po staletích přepisů a editací) běžně koupit na internetu.

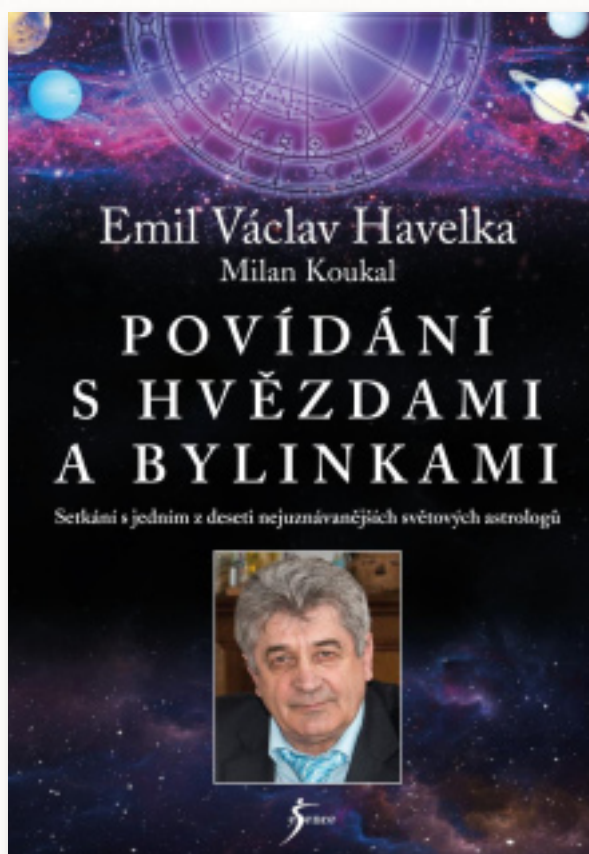
Ale neradujte se předčasně: cestu ke kameni mudrců a elixíru života vám neotevře. Ve skutečnosti jde spíš o značně nesrozumitelný a poněkud nesourodě poskládaný soubor většího množství filosofujících spisů. Myšlenky v něm obsažené nám však umožňují určit dobu vzniku, protože tu je vidět vliv filosofii a věrouk, které hýbaly ptolemaiovskou Alexandrií někdy na počátku letopočtu.

Emil Václav Havelka, Milan Koukal **POVÍDÁNÍ S HVĚZDAMI A BYLINKAMI**

Setkání s jedním z nejuznávanějších světových
astrologů

Vstupte do světa astrologie. Seznámíte se s charakteristikou reprezentantů každého z 12 měsíčních znamení i tvorbou rozmanitých druhů horoskopů – jízdního řádu našich životů. Přečtete si také o neduzích a nemocech, které mohou zrozence jednotlivých znamení trápit. Nahlédnete také do seznamky s planetami. Hlavně však poznáte až zázračné léčitelské schopnosti astrologa Emila Václava Havelky zvaného český Nostradamus, muže, jenž léčil politiky, bankéře, doktory, policisty, umělce i běžné klienty. V druhém vydání navíc najdete nové dosud nepublikované fotky.

Vydává Esence

Vázaná, 328 stran, 499 Kč, ISBN: 978-80-242-8109-4, EAN: 9788024281094

Zakoupit můžete zde

<https://www.knizniklub.cz/knihy/565723-povidani-s-hvezdami-a-bylinkami-setkani-s-jednim-z-nejuznavanejsich-svetovych-astrologu.html>

<https://youtu.be/BAiSPIBXat8>

Dee MacDonald

MANŽELKA NA ÚTĚKU

Connie už má svého nudného života plné zuby. Pečuje o domácnost, hlídá vnoučata, dělá taxikářku manželovi a při tom všem se cítí přehlížena. Jednoho dne pohár trpělivosti přeteče, Connie se sbalí a v otlučeném Fordu vyrazí z jihu Anglie na sever. Nečekaná dobrodružství ji pomohou objevit, po čem skutečně touží, a Connie stojí před rozhodnutím, zda se vůbec vrátit.

Doporučujeme, rozsah 280 stran, cena 349 Kč

Barbara Hannay

ŠTĚSTÍ SI TĚ NAJDE

Kate se těší, že konečně začne cestovat. Nečekaně se však musí postarat o třináctiletou Tilly, dceru svého exmanžela. Tilly zase není nadšená, že skončila v nějakém zapadákově. Obě se snaží smířit s osudem, stejně jako Olivie, stárnoucí celebrita, které připadá, že nad životem ztrácí kontrolu. Když všechny tři svede osud dohromady, vznikne přátelství plné zvratů a nečekaných situací.

Doporučujeme, rozsah 264 stran, cena 339 Kč

Sam Horn

SLOVNÍ SEBE OBRANA

Kniha je určena všem, kteří chtějí uspět v každodenní komunikaci. Nabízí jednoduchý návod, díky kterému usměrníte své vyjadřování a předejdete konfliktům. Metoda spojující asertivitu, harmonickou energii a duševní eleganci pomáhá zvládnout vlastní nitro i nejrůznější situace ve styku s jinými lidmi. Když ovládnete umění verbálního kung-fu, budete se umět bránit bez nutnosti agrese.

Doporučujeme, rozsah 264 stran, cena 349 Kč

Petra Langová

PÍSENIČKA PRO KLAUDII

Klaudii je čerstvých osmnáct a má život jako v pohádce. Alespoň tak to připadá Vítkovi, kterému se právě zhroutil celý svět. Po náhlé smrti strýce musel opustit všechno, na čem mu dosud záleželo. Starost o babičku a dva koně mu nedovolí pomýšlet na lásku, dokud nepozná Klaudii. Jak ale upoutat její pozornost, když ona o něj nejeví zájem?

Doporučujeme, rozsah 232 stran, cena 269 Kč

Šárka Hleková

JAK CHUTNÁ NADĚJE

Adéla, Sandra a Edita jsou každá úplně jiná, přesto jsou si v mnohém podobné. Adéla se musí starat o sourozence, protože její matka pije. Sandra žila nějakou dobu v Austrálii, a proto vyčnívá z davu. Edita se pere s nízkým sebevědomím a nešťastnou láskou. Pomůže jim jejich přátelství zachránit to, co nedokážou dát do pořádku ani dospělí?

Doporučujeme, rozsah 240 stran, cena 289 Kč

Jana Hoch

KRÁLOVSKÁ NOC

Greta se nikdy nechtěla stát princeznou. Když se však její vztah s Edwardem stane veřejně známým, dostane se jí nevídané pozornosti. Život uprostřed královské rodiny navíc mění jejich vztah i ji samotnou. Uprostřed mnoha skandálů a intrik může Greta najít bezpečné útočiště pouze u koní. Je opravdu ochotná se kvůli lásce vzdát svých vlastních snů?

Doporučujeme, rozsah 296 stran, cena 329 Kč